EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 85, 15 Kasım '93

Zorlu döneme hazırlık

Zorlu bir döneme giriyoruz. Gerici sermaye cephesinin tüm tartışmaları, tüm hazırlıkları ve uygulamaları bunu gösteriyor. Tüm çabalar baskı ve terör rejimini geliştirmeye ve pekiştirmeye yönelik. Planma buna göre yapılıyor, kaynaklar buna göre kullanılıyor, yasalar buna göre düzenleniyor, devlet aygıtı buna göre tahkim ediliyor, ortam buna göre hazırlanıyor, propaganda çarkı buna göre işliyor vb. vb. Yeni terör yasası, özel ordu, Türkeş'in faşist çeteleri, gerici kitle provakasyonları, medya tarafından körüklenen histerik şovenizm, hep buna işarettir.

Sermaye rejiminin bugünkü temel politikası baskı daha çok baskı, terör daha çok terör üzerine kuruludur. Büyük sermaye çevrelerinde son günlerde Kürt sorununun "siyasal çözüm"ü üzerine yoğunlaşan tartışmalar, uygulanmakta olan temel politika hakkında bir illüzyona yol açmamalıdır. Baskı ve terör kitle mücadelelerini, devrimci hareketi ve Kürt özgürlük mücadelesini hedef almaktadır. Bu konuda sermaye cephesinde herhangi bir görüş ayrılığı yoktur. Onlar nezdinde hak arayışları ve kitle mücadeleleri "terör"dür, devrimci hareket "terörist"tir. Devlet terörüyle mutlak biçimde bastırılmalıdırlar. Bu konuda bir tartışma yok. Tartışma, Kürt sorunu gibi derin tarihsel kökleri ve siyasal muhtevası olan ve bugün artık tüm bir ulusa malolmuş bulunan bir sorunu, salt teröre dayalı bir politika ile denetim altına almanın ne ölçüde olanaklı olduğu üzerinedir. Aslında bu konuda da ciddi bir görüş ayrılığı yoktur. Kilitlenmeyi yaratan ve tartışmaları besleyen "Kisinger formülü"dür. Sömürgeci devlet tüm olanaklarını seferber ettiği halde, yıllar geçmiş, fakat bu formüle uygun koşullara bir türlü ulaşılamamıştır. Ulaşılıp ulaşılamayacağı ya da ne zaman ulaşılacağı da belli değildir.

Bu belirsizlik, sınıf egemenlikleri ve uzun vadeli çıkarları konusunda burjuvazinin en hassas kesimini oluşturan büyük sermaye çevrelerinde tedirginliğe yolaçmaktadır. Bunlar sorunun tüm geleceğini sonu belirsiz bir politikaya bağlamanın sakıncalarını görmektedirler. Bu onları, terör politikasında hiçbir gevşemeye gitmeksizin ve tamamlayıcı nitelikte olmak üzere, ek politika arayışlarına itiyor. TÜSİAD'ın başını çektiği "siyasal çözüm" tartışmasının aslı esası budur. Bu emperyalizmin soruna ilişkin politikası ile de örtüşmektedir. Buna göre, devrimci özgürlük mücadelesi tartışmasız olarak ezilmeli, fakat bunu kolaylaştıracak belli tavizler, bazı "reformlar" da şimdiden devreye sokulmalıdır.

Daha çok baskı, daha fazla terör kuşkusuz ki rejim payına bir zayıflık göstergesidir. Bunu tanıtlamaya kalkmak gereksizdir. Fakat bu burjuvazinin ondan kısa dönemde umduğu belli yararları sağlayamayacağı anlamına da gelmez. Amaç Türkiye'nin metropollerini kontrol altına almak, yığınların hareket kabiliyetini iyice kısıtlamak, devrimci çalışmayı engellemek, devrimci örgütlülükleri dağıtmaktır. Saldırıyı boşa çıkarmak için gerekli en azami çaba gösterilmez ve bunda belli bir başarı sağlanamazsa, tersinden burjuvazi, kendi amaçları doğrultusunda önemli başarılar elde edecektir.

Sermaye iktidarının tüm tedbirlerine ve karşı çabalarına rağmen, ortam devrimci bir kitle hareketini geliştirmek için büyük olanaklar barındırmaktadır. İşçiler ve çalışan kitlelerin saflarında yaygın, yatışmayan, tersine gün geçtikçe büyüyen bir hoşnutsuzluk mevcuttur. Tüm sorun, etkin bir devrimci çaba ve inisiyatifle bu hoşnutsuzluğa mücadele ve eylem kanalları açmaktır.

Devrimci hareketin zayıflığı, dağınıklığı ve ciddi perspektif zaafları, kitle hareketinin önderlik ihtiyacını karşılayamama zaafına yolaçıyor. Sendikalar ve kitle örgütlerine genel olarak reformizm hakimdir. Mücadele potansiyeli

taşıyan ve bunu dönemsel eylemliliklerle ortaya koyan kitleler bu örgütler aracılığıyla düzen kanallarına bağlanmaktadır. Devrimci harekete egemen demokratizm ise bunu doğal olarak kolaylaştırmaktadır. Son "Barış ve Demokrasi Platformu" bunun en taze örneğidir. Mücadele eden kitleleri bünyesinde barındıran çeşitli kitle örgütleri, "demokrasi" asgari müştereği üzerinden SHP, CHP ve legal reformist partilerle birlikte bu platform içinde yeralmaktadırlar. Böylece, Sivas katliamını protesto gösterilerinden onbinlerin kovduğu hain sosyal-demokratlar, "Barış ve Demokrasi Platformu" üzerinden kitleler üzerinde etkinlik alanlarına çekilmektedir.

Tüm devrimci kuvvetleri birleştiren devrim ve iktidar perspektifine dayalı bir güç birliği, mücadele potansiyeli taşıyan kitleler için etkili bir alternatif odak oluşturabilir. Ne var ki, bu konuda devrimci saflara anlaşılması güç bir ilgisizlik egemendir. Temelli zaafları kadar iyiniyetli bir adım oluşu da tartışmasız olan DDGB girişimi, bir çok çevrede tartışılmamıştır bile. Hiçbir şey devrimci hareketin gerici sermaye cephesine karşı birleşik bir devrim cephesi yaratma görevi karşısındaki ilgisizliğini ve duyarsızlığını bundan iyi sınayamazdı. Lafta söylenenler ne olursa olsun devrimci grup ve çevreler gerçek bir devrim ve sınıf mücadelesi perspektifinden uzaktırlar. Devrimci bir siyasal hareket olma sorumluluğu değil, kendine dönük bir mezhep olarak ayakta kalma kaygısı ön plandadır.

Sermaye düzeni bunalım içindedir. Gericilik bunun muhtemel devrimci sonuçlarını bertaraf etmek için hummalı bir hazırlık yapıyor, tedbir alıyor, baskı ve terörü katmerleştiriyor. Bunun karşısında devrimcilerin görevi bunalımın ortaya çıkardığı olanaklardan yığınların devrimci eylemini geliştirmek için en iyi şekilde yararlanmaktır. Esas görev budur. Sermaye iktidarının saldırılarını göğüslemek, boşa çıkarmak, etkisiz kılmak, bu görevin yalnızca bir boyutu, özel bir alanıdır.

Komünistler olarak biz soruna ve sorumluluklarımıza böyle bakıyoruz. Bu, saldırılar karşısında bir savunma çizgisini değil, fakat yığınları aydınlatmak, örgütlemek ve harekete geçirmek üzere, militan bir çizgide ileri atılmayı gerektirir. Olaylar yalnızca perspektiflerimizi değil, pratiğimizi de ciddi bir sınavdan geçirecek tarzda gelişiyor. Yıllardır düzene, onun icazetine ve iğreti legalitesine tabi olmayan, her koşul altında etkin ve militan bir siyasal faaliyet yürütme yeteneği ve kapasitesi taşıyan ihtilalci bir komünist örgütlenme yaratmak perspektifiyle hareket ediyoruz ve bunun için çalışıyoruz. Kapsamlı yasaklamalar ve artan terör, girmekte olduğumuz günlerde bizi bu açıdan sınavdan geçirecektir. Şimdi yetersizliklerimizin ve zaaf alanlarımızın üzerine daha ciddi ve etkin bir biçimde gitmenin zamanıdır.

Döneme ilişkin açık siyasal perspektifleri dönemi göğüsleyen bir militan örgüt yapısı ve pratiği ile birleştirmeliyiz. İdeolojik ve örgütsel sağlamlık zorlu bir dönemi göğüslemenin, ciddi bir mücadeleye girişmenin iki temel ön koşuludur. Yalnızca genel planda değil, her kademede, her örgüt biriminde, her bir kadronun kişiliğinde göstermeli bu kendini.

Etkin ve içeriği sınırlanmamış bir politik çalışma için teknik organizasyonumuz tam olmalıdır. Mahalli planda, her ilde ve tüm temel birimlerde, teknik altyapı açısından kendine yeterlilik için ne yapmak gerekiyorsa hemen gerçekleştirmek üzere işe koyulmalıyız. Halihazırda bu tür bir kendine yeterliliğin önemini gereğince kavrayamamak kadar mali olanakların sınırlılığı da buna engel görünmektedir. İlki ideolojik kavrayış, ikincisi örgütsel yaratıcılık, girişkenlik ve militanlık gerektiriyor. Bir devrimci örgüt hiçbir zaman bu ikincisinin, mali kaynak yetersizliğinin engellerine takılamaz. Takılırsa bu devrimci kimlikte çok ciddi bir zaafiyet belirtisi demektir.

Bugüne kadar insan gücü yetersizliğinden çok yakındık. Oysa şu sıralar özellikle bazı bölgelerde saflarımıza sürekli artan sayıda insan akmaktadır. Kuşkusuz deneyimsiz, kuşkusuz yeterli eğitimden yoksun güçlerdir bunlar. Fakat aynı zamanda dinamik, enerjik, mücadeleye ve bilgiye susamış genç ve taze güçlerdir bunlar. Onları hızla geliştirmek, eğitmek, kadrolaştırmak bizim asli bir sorumluluğumuzdur. Bu sorumluluğun gereklerini vakit geçirmeksizin yerine getirebilirsek eğer, bunun sağlayacağı olanaklarla, her türlü iyimser tahmini aşan bir gelişme dönemine girebiliriz.

Çalışma ve mücadele açısından git gide ağırlaşan bir döneme giriyoruz. Tüm görev ve sorumluluklarımıza bu gerçeğin ışığında yaklaşmalıyız.

EKİM

Terörle mücadele yasası genişetiliyor

Daha çok baskı, daha fazla terör

Son derece hızlı gelişmeleri yaşadığımız bugünlerde rejim terörist niteliğini ve kısa vadedeki hedeflerini doğrudan sergiledi. Artık bir çok kez demokratikleşme kılıflarıyla gizlenen kılıç açıktan ve acımasızca savrulmaya başladı. Yaralı canlıların ölümün eşiğindeki saldırganlığını andıran saldırılarının bu yazı yazılırken yasal boyutta son halkası, terörle mücadele yasasındaki değişiklik çabası oldu.

Saldırı anlık değil, sistemli bir politikanın yeni bir biçimi, yeni bir ürünüdür. Özü ve kaynağı aynıdır. Tek seçenek olarak elde kalan ve dayatılan terör politikasının halkalarıdır bunlar. Bu bakımdan terörle mücadele yasası değişikliği çabasının amacı, hedefleri ve kaynağını açıklarken içeriğine özel ve zorunlu bir değinme ile yetineceğiz.

Tasarı tüm olarak hak arama yolunda yapılan her hareketi, hatta yayını terör tanımlamasına dahil ederek ağır cezaları öngörüyor. Mevcut cezaları artırmak ve daha geniş bir muhalefeti terörist ilan etmek perspektifindeki yasa DGM'nin görev alanını da alabildiğince genişletiyor. Daha önce CMUK değişikliği ile adli yargıya devredilen toplantı ve gösteri yürüyüşleri vb. gibi konular da dahil, geniş bir alanı DGM yargısına bırakmaktadır. Henüz sözle ifade edilen ikinci adım da, DGM'lerin yargılama usullerini tamamen sıkıyönetim mahkemelerininki gibi, belki de daha da hukuksuz hale getirmek olacak gibi görünüyor. Yargı cenderesindeki muhalif basını kısıtlamalar ve daha ağır cezalar öngörüyor tasarı. En tipik maddesi de, yayınlara mülki amir tarafından dağıtım engeli koyulabilmesi hakkı. Bunun için de, matbaalara, dağıtımdan önce ve mesai saatine bakmaksızın yayınları mülki amirlere verme yükümlülüğü getiriliyor.

Tasarının diğer bir yönü de terörle mücadelede görev alanlara koruyucu hükümler getirmesidir. Bununla amaçlanan ise, kısmen de olsa yargılanan işkenceci ve infazcılar hakkında bugüne kadar yapılan takibatlardan ve davalardan vazgeçilmesi ile verilen cezaların affedilmesidir. Daha önce anayasa mahkemesinde iptal edilen şekliyle polislerin yargılanmasını amirlerin onayına bağlayan hüküm de bunun önemli bir tamamlayıcısıdır. (Bu hükümden şimdilik vazgeçildi.)

Özetle, tasarıyla birlikte, düzene muhalif olanlar muhaliflere ya da Kürt hareketine destek olanlar, sempati duyanlar, hükümete, hatta kendisine karşı fiili haksızlığa karşı eyleme geçenler ya da düşünce açıklayanlar, yani rejimin ve iktidarın yaptıklarını aynen onaylayıp destek olmayan herkes, bundan böyle terörist sayılacaktır.

Bu açık terör politikası, cumhurbaşkanının ağzından, özel savaşta devletin yanında olmayan herkesin" düşman" ilan edilmesiyle, daha önce açıkça vurgulanmıştır.

Aslında terörle mücadele yasası anayasa mahkemesinin iptal ettiği hükümlerden sonraki, yani uygulamadaki haliyle bile esnek ve yoruma açık niteliği ile, uygulamanın da üzerinde bir çok baskıyı içermekle birlikte, bazı noktalarda işlevsiz ya da az işler durumda kalmıştır. Yeni tasarı, daha geniş ve doğrudan hükümler ile hem bu uygulamaları daha kolaylaştırma, hem de anayasa mahkemesinin iptal ettiği hükümleri yeniden düzenleme, böylece aradan geçen zamanda daha da zorlaşan durum nedeniyle yasal şiddetin dozunu daha da artırma çabasıdır.

Kürt ulusal mücadelesinin ulaştığı seviyenin yanısıra olası bir politik işçi hareketinin zorunlu kıldığı bu terör yönelimi, ortak noktada birleşen iki bileşeni ifade ediyor.

Ortak nokta tükenen burjuva düzeni zor yoluyla devam ettirme çabasıdır. Bu noktada birleşen hedefin birinci ve belirleyici bileşkesi, Kürt ulusal mücadelesinin önünü kesmek, savaşın aldığı boyut ve savaşan güçlere karşı fiili şiddetin başarısızlığı karşısında, savaşın psikolojik ve cephe gerisine yönelim ihtiyacıdır. Bu gerçek düzenli ordu yerine faşist çetelerin yetkilendirilmesi biçimindeki özel ordu uygulamasının devamıdır. Öyle ki,

düne kadar tekrarlanan PKK ile Kürt sorununu ayırıyoruz demagojisi bile terkedilmiştir. Yüzbinlerce milisin ya da destekçinin hedeflendiği söylenmeye başlanmıştır. Bunun temel biçimlerinden biri sözkonusu yasa tasarısıyla devlet şiddeti ile Kürt halk hareketini ezmek ise, ikinci biçimi de, Türk-Kürt düşmanlığı temelinde Türk nüfusu buna alet etmektir. Bu bakımdan amaç, artık toplu katliamlara yönelen devlet terörünü yasal çerçeve ile kolaylaştırmak, özgürlük mücadelesinde önderliği ile birleşen halk hareketini bastırmak, devrimci sosyalist basını susturmaktır. Bu yönden amaçlanan Kürt halkım Türk halkından yalıtmaktır. Onu politik mücadelenin yasal alanından yoksun bırakmaktır.

Terör yöneliminin ikinci temel bileşeni ise politikleşme eğilimi taşıyan olası işçi hareketlerinin bastırılmasıdır. Bugün için işçilerin geneli değilse bile öncü işçiler Kürt sorunu üzerinde daha yoğun olarak düşünmektedirler. Platformlarında çözümlerini tartışmaktadırlar. Tartışmaların eksenini oluşturan eşitlik ve kardeşlik temelinde devrimci çözüm düzen açısından ürkütücü olmuştur. (Bu konuda da sendika ağaları harekete geçirilmiştir. Türk-İş'in işçiler adına yaptığı açıklamaların ardından yapmaya başladığı işçi kurultayları, tabandaki bu eğilimi gizleme amacıyla da kullanılacaktır.)

İleri işçilerin gündeminin devrimcilerin gündem ve politikalarıyla yakınlaşma göstermesi, devrimci öncülerle işçi öncülerinin birleşmesini zorlamaktadır. Ki bu, işçi hareketinin politikleşmesi ve örgütlenmesi için önemli bir olanaktır. İşte işçi hareketinin açacağı sınıf mücadelesi cephesinin bizzat kendisi ve bunun Kürt ulusal mücadelesi ile birleşmesi burjuvazinin kabusudur. Bugünlerde bu kabusu sıkça gören sermaye iktidarı, tek çare olarak, terör ve yoketme politikasının derinleştirilmesiyle meşguldür.

Sokaklara taşacak olan güçlü bir sınıf hareketi, onu milliyetçilik temelinde bölmeyi hedefleyen şoven kampanyanın etkisini kıracak, ortak sınıf çıkarlarını önplana çıkaracaktır. Korku budur ve yerinde bir korkudur.

Düzen terörle mücadele yasasını çıkarırken devrimcileri ezmek, kitleleri sindirmek, öncü ile kitlelerin birleşmesini engellemek amacındaydı. Kürdistan'da bunu başaramayınca, aynı başarısızlığı Türkiye'nin batısındaki işçi hareketi bakımından da yaşamamak için daha sıkı tedbirlere ihtiyaç duydu. Son dönemlerde MGK'nın emriyle sosyalist basın davalarının hızlandırılması, yoğun tutuklamalar ve kapatma kararları, devrimcilerin idamlarının yeniden telafuz edilmeye başlanması ve devrimcilere yönelik ağır cezalar da yeteri görülmedi.

Sermaye iktidarı çıkmazlarından dolayı bu terör politikasını uygulamak zorundadır/ uygulayacaktır. Zira iktisadi ve siyasi alandaki tıkanıklığını aşabilmek için sömürünün yoğunlaştırılması ve terörün dozunun artırılmasından başka bir seçeneği kalmamıştır. İktisadi planda manevra alanı zaten son derece dar iken, kirli özel savaşa yaptığı yatırımlarla bu şansım iyice yitirmiş, dolayısıyla siyasi alanda da esneme payını sıfırlamıştır. Gündeme gelen KDV zamları ve terör yasası, sömürü ve terörün uygulanış biçimlerinin iki örneğidir.

SHP-DYP Koalisyonu ile yapılan "demokratikleşme" saldırısı kitleler nezdinde etkisini tamamen yitirmiş olduğundan düzen gerçek yüzünü göstermek durumunda kalmıştır. Benzer demokratikleşme saldırılarıyla içiçe bu açık saldırıları da devam edecektir şüphesiz.

Bu terör yönelimi SHP özelinde sosyal demokrasinin ikiyüzlü karakterini de sergiliyor. Terörle mücadele yasanın ilk çıkışında, tabanın da bir zorlamasıyla anayasa mahkemesine iptal için başvuran bu "demokratlar", onun iptal ettiği hükümleri daha da ağırlıklaştırarak iktidar ortağı olarak yasalaştırmak görevi ile yüzyüzedir. MGK'dan gelen direktiflere yasal meşruiyet içinde hukuksal biçim kazandırmakla görevli olarak çalışan TBMM ve hükümetin bu asli işini şu ya da bu şekilde yapacağından kuşku duyulmamalıdır.

Dayatılan devlet terörü ne sürprizdir ne de sondur. Çözümü işçi sınıfının politik ve örgütlü mücadelesini geliştirip ulusal hareket ile birleşmesini sağlamaktır. Sosyalizm yolunda sınıf mücadelesi cephesinde komünistlerin acil görevi budur. İşçi sınıfı ve Kürt halkı baskıları da ancak bu yolda geriletecektir.

Tükenen düzen sıkıştıkça saldırganlaşacaktır. Hedef sermayenin ve iktidarının kabusunu gerçeğe çevirmektir.

Z. ATIL

KDV oranlarıyla trilyonluk vurgun

Halkın cebinden kirli savaşa

Sınıflı toplumlarda devlet askeri, idari ve iktisadi harcamalarını her zaman için çalışan sınıfların sırtından finanse etmiştir. İhtiyaç duydukça, binbir türlü yolla emekçilerin cebine el atmaktan kaçınmamıştır.

Türk burjuva devleti de harcamalarını finanse etmede, yeni olanaklar yaratmada pek beceriklidir. Bunun klasik yöntemi olan vergilerin yanısıra, ücret ve maaşlardan zorunlu kesintilerle oluşturulan tasarruf fonları, tüketim malları ve hizmetlerin fiyatları içine yerleştirilen SSDF (Savunma Sanayii Destekleme Fonu), konut fonu vb. yöntemler kullanılmaktadır. Bu fonlar kapitalistlere ucuz kredi sağlama, yanısıra devlet harcamalarının finansmanında kullanılır. Vergileri içinde asıl büyük yeri tutan dolaylı vergiler ise, burjuvaziye ve kapitalist devlete, sürekli olarak işçi ve emekçilerin cebine el atmada sonsuz olanaklar sunar. Çağdaş görünümüyle KDV dolaysız vergilerin yeni bir biçimidir.

60 milyar dış borç, bir o kadar iç borç ve günde 1 trilyon lira yutan sömürgeci savaş batağı içinde debeleniyor sermaye devleti. Bu yıl hedeflediği bütçe açığı ise 200 trilyon liraya yakın. Yırtığın söküğü genişledikçe işçi ve emekçilerden çalıp-çırptığı ile yamasını onarmaya çalışıyor. İşte Çiller hükümetinin yılda 22 trilyon lira ek kaynak sağlamak amacıyla, KDV oranını %2-3 oranında artırma kararının nedeni budur.

Hükümetin bu kararından sonra burjuva yayın organları ve politikacılar yaygara kopardılar. Fakat bu yaygaranın nedeni hiç de devletin emekçilerin cebine el uzatması değildir. Onların tek kaygısı, halkın yüksek KDV oranlarından dolayı pazarlık ederek fişsiz alışveriş yapabileceğidir. Ve bunun da KDV oranı artışıyla öngörülen gelirden daha çok bir vergi kaçağına sebebiyet verecek olmasıdır. TOBB Başkanı Yalım Erez'in "Belge düzenini yerleştirmeden KDV oranını artırmak hatadır" sözü yeterince açıklayıcıdır. Yani kapitalistlere göre, devlet işçi ve emekçileri soymakta, bir iki puanlık vergi oranı artışıyla 22 trilyonu götürmekte haklıdır. Fakat soyulanların soygunu önleme olanaklarını da ortadan kaldırmak kaydıyla...

Müdahale kitleler içinde güç olmakla mümkündür

Kamu çalışanları devletin dayattığı sendikalar yasasına ve sefalet zamlarına karşı 15 Ekim'de vizite eylemi yaparak 2 aylık suskunluğu kırdılar. Fakat ardından tekrar sessizliğe gömüldüler. Bunun tek istisnası sağlık emekçileri oldu. Sağlık emekçileri 21-26-27 Ekim günlerinde iş bırakarak yürüyüşler yaptılar. Ama özellikle Tüm Sağlık-Sen yönetiminin TTB'nin kuyruğuna takılması beklenen başarının sağlanmasını engelledi. Bazı hastanelerde çalışanlar bu durumu protesto ederek hekimlerle beraber eyleme katılmadılar. Ya da eylemlerde insiyatifi hekimlerin eline geçti. Bu da eylemlerin militanlığını ve kitleselliğini olumsuz etkiledi. Bu süreçte diğer kamu çalışanlarının sağlıkçıları yalnız bırakması da yapılan eylemlerin etkisiz kalmasına yolaçtı. Diğer işkollarında aslında eylem yapmak isteyen kitle, sendikalarını harekete geçiremedi. Bürokratlar kitleyi frenleyebildiler.

Şimdi ise bu bürokratlar oldukça geri eylemlerle kitlenin militan ruhunu yok etmeye çalışıyorlar. Kamu Çalışanları Platformu toplantısında alınan son „eylem" kararları bunun göstergesidir. Alınan kararlara göre, siyasi partileri ve basını topluca ziyaret edecekler. CHP'nin vereceği önerge için meclisteki toplantıya katılacaklar, paneller yapacaklar, vb. Kitleye eylem olarak bu kararları sunuyorlar. Bu açıkça bürokratların basında atıp tuttukları genel grev gibi eylemlere yönelmeyeceklerinin ve burjuva partilerden hala medet umduklarının ifadesidir.

Bugün sermaye devleti topyekün saldırmaktadır. Son KDV artışları çalışanları iyice sefalete itmiştir. yeni terör yasası kamu çalışanlarını da hedef almaktadır. Ayrıca genel politik ortam da bunlara eklenebilir. Tüm bunlar kamu çalışanları arasında müthiş bir duyarlılık yaratmaktadır. Fakat bunu eyleme dönüştürecek öncülük bugün gösterilememektedir. Tersine sendika yöneticileri bunu pasifize etme çabasındadırlar. Bu sebeple bugün komünistler yoğun bir politik çabaya girişmelidirler. Bu süreç kitlelerle kaynaşmanın ve yeni güçler kazanmanın olanaklarını sunmaktadır. Çalışanlar politik sorunlara oldukça duyarlıdırlar. Bu süreci iyi değerlendirmek zorundayız.

Devrim EGE

Liseli gençlik hareketi ve öğretim sorunları

Öğrenci gençlik hareketinin üniversitelerden liselere kaydığı biliniyor. Bu konuda, ilgilenenlerin elinde oldukça geniş veri birikimi de vardır. Biz en son örneklerden birini anımsatarak başlamak istiyoruz.

Olaylar Sefaköy Lisesi'nde başlıyor. Bu okuldan „dönemlerinin dolduğu" iddiasıyla 5 öğrenci atılıyor. Olayı protesto etmek için okul önünde toplanan öğrenciler polisin coplu saldırısıyla gözaltına alınıyor, yetmiyor, okuldan da 2-5 gün arasında uzaklaştırma cezaları alıyorlar. Olay bununla da kapanmıyor. Üç öğrenci, protesto eylemine katıldıkları gerekçesiyle okuldan atılıyorlar. Bunun üzerine bir grup öğrenci, Demokratik Öğrenci Birlikleri Koordinasyonu'nun düzenlemesiyle, SİP Bakırköy binasında açlık grevi başlatıyorlar.

Bu örneğin de gösterdiği gibi, eğitim yönetimi iflas etmiştir. Liseler, askeri/polisiye tedbirlerle yönetilmeye çalışılmaktadır. Ama bu, burjuvazinin genel yönetim krizinin bu alandaki bu yansımasıdır sadece.

Ne var ki, krizin öğretim yönetimine yansıması, sadece liselerle sınırlı olmadığı halde, mücadelenin liselerle sınırlı (hemen hemen sınırlı) kalması düşündürücüdür. İlköğretim için söylenilebilecekler, öğrenciden ziyade vasisi durumundaki aileleri ilgilendireceği için, bu yazıda, öğrenci/gençlik hareketinin alanı olması gereken liselerle üniversiteler irdeleniyor. Liselerdeki durumu, son örneklerden biri üzerinden gösterdik. Yazının girişinde de, „öğrenci/gençlik mücadelesinin üniversitelerden liselere kaydığını" ifade etmiştik. Bu tespitin dayanaklarını göstermek, ülkedeki eğitim politikası ve bu politika doğrultusundaki uygulamaların yarattığı sonuçları sergilemekle mümkün olabilir. Bu nedenle öncelikle eğitim-öğretim politikasından ve sınıfsal yönelimlerinden sözetmek gerekiyor.

TC'nin eğitim-öğretim politikasının kapitalist niteliği, şimdilerde değil, daha kuruluş yıllarında oldukça açıktır. „Muasır medeniyetler seviyesine" çıkarılmak istenen Türkiye'de, yakın geleceğin, müstakbel sanayi ve yedek sanayi ordusunu oluşturacak olan topraksız ve az topraklı köylüyle, yoksul kentlilere yönelik, yaygın ilk öğretim uygulanırken, burjuva unsurlara da, bu yakın geleceğin sanayisinin yönetimi için, Avrupa üniversitelerinde, devlet burslarıyla öğretim uygulanıyordu.

Ardından, sanayileşmenin ilk ihtiyaçlarını karşılamak üzere, şu idealist eğitimcilerin öve öve bitiremediği Köy Enstitüleri (iş eğitimi) ve meslek/teknik okullar uygulaması başlatıldı. Birinci taşla iki kuş birden vurulacaktı. İlki, Kürt çocuklarının, ilkokuldan başlamak üzere (yatılı bölge okulları) asimilasyonu. İkincisi, kendi yağıyla kavrulmasını becerebilen, cumhuriyetçi ve devletçi bir eğitimci kuşağı yetiştirmek. Bu öylesine tutmuş bir uygulamadır ki, bu kuşak „devrimci" eğitimcilerden, zihnini „CHP devrimciliği"nden kurtarabilenler parmakla sayılacak kadar azdır. Aynı şekilde bu yolla Türkleştirilen Kürtlerden, aslını inkar etmeyen pek nadirdir. (Şimdilerde hatırlayanlar da, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının karşısına „enternasyonalist"çe karşı durarak koruyorlar asimilasyonlarını) Ama, neyi amaçlarsa amaçlasın ve ne düzeyde başarı elde ederse etsin, işkollarının klasik öğrenime üstünlüğü, öğrencide „bağımsız" kişilik gelişimine yolaçmasındandır. Eğitim kurumu, tevhid-i tedrisat'la devlet tekeline alınmıştı ve „memur" olarak çalıştırılan eğitimcilerin, Osmanlı geleneğine uygun, kapıkulu özelliğini sürdürmesi arzulanıyordu. Oysa, enstitüler, okuyan, yazan, sorgulayan bir kuşak eğitimci yetiştirmişti. Yukarıda değinildi. Bu sorgulama, temel-yaşamsal konulara inemese de (ki ne zamana kadar inemeyeceğinin hiçbir garantisi de yoktur) memurunun kapıkulluğuna alışmış devleti rahatsız etmeye yetti ve uygulama derhal kesildi.

Enstitüler, sanayi ordusunun eğitimi için değil, bu eğitimi sağlayacak ilk itici güç olarak planlanmıştı. Asıl kapitalist öğretim bundan sonra kuruldu ve adım adım bugünkü rayına oturtuldu. Bu, „adım adım oturtma", ilk uygulamaların yarattığı pürüzler törpülene törpülene gerçekleştirildi kuşkusuz. Örneğin; ilk yılların ihtiyacıyla, „parasız" ilan edilen devlet okullarına, işçi-emekçi kesimlerden epeyce akım olmuştu. Olanaklarını sonuna dek zorlayarak okumaya/okutmaya çalışan bu kesimin, özellikle üniversitelerdeki varlığı, buraları, dönemin devrimci mücadelesinin

merkezleri haline getirmişti. Yüksek öğrenimi, giderek orta öğrenimi, yasalara da aykırı biçimde „paralı"laştırmanın altında ilk olarak bu korku yatar. Paralılaştırma iki yolla gerçekleştiriliyor. Devlet okullarının masrafları artırılıyor ve özel öğrenim yaygınlaştırılıyor.

Gelinen noktada, burjuvazinin yeni nesline, iktisadi ve siyaseti ustalıkla yönetebilmesi için, ilköğrenimden başlamak üzere „özel" öğrenim uygulanmaktadır. Özellikle üniversitelerin harçlarını ve diğer giderlerini karşılamak, işçi-emekçi kesimler açısından hemen hemen tamamen olanaksız hale getirilmiştir. Üstelik, masraflar üniversiteye girişle değil, daha lisedeyken, üniversiteye hazırlık kurslarıyla başlar. Yıllardan beri, üniversiteye girişin yolu dersanelerden geçmektedir. Yani, kısacası, yüksek öğrenimin yolları, işçi sınıfına ve yoksul emekçilere iki aşamalı olarak ve hemen hemen kapatılmış durumdadır. Bütün bu engelleme çabalarına karşın yüksek öğrenimde ısrarcı kesimler içinse, lise düzeyi gecekondu üniversiteler kuruluyor ve merkezi üniversitelerde kaliteli öğrenim gören burjuvalara yardımcı yedek kadroların öğrenimine „izin" veriliyor.

Demek ki, işçi ve yoksul emekçi kesimler için lise düzeyi öğrenim yeterli görülmektedir. Bu kesim, bu düzeyde iki alana kanalize ediliyor. Sanayi için mesleki/teknik öğrenim ve yoksul köylülük için imam hatipler.

Artık, sınıf atlama umutlarını falan yitirmiş, bu anlamda sınıfsal bilinci nispeten yerleşmiş sanayi işçileri, çocuklarını mesleki-teknik öğrenime yönlendiriyor. Umutsuzca çırpınan yoksul köylülüğe, öte dünyada kurtulma hayalleri daha kolay empoze edildiğinden ve başka olanakları da bulunmadığından, kuran kurslarıyla, parasız yatılı imam hatip liseleri kalıyor. Buradan da, bir yandan, burjuvazinin, artık suyu çıkmış sosyal-demokrasinin göremediği koltuk değnekliğini yapmak üzere ve öte yandan ilerici kesimlere „şeriat" öcüsünü gösterip gösterip çekebilecek fanatik bir radikalizme kaynaklık yapmak üzere yararlanılıyor.

Liselerle üniversitelerin bu sınıfsal analizi, son yıllarda gerileyen üniversite mücadelesi ve ilerleyen lise mücadelesinin temelleri hakkında ipucu verebilecektir. Lise ve özellikle teknik/meslek lisesi öğrencileri, hem çoğunlukla bir işçi ailesinin ferdi olmaları ve hem de geleceğin işçisi olmaları yönünden, sosyalist gençlik örgütlenmesinin esas mevzileri olarak saptanmalıdır.

Yıldız AYDIN

Alman Devriminin...

(Baştarafı s.24'de)

koyamaz hale gelmişti. Şayet iş generaller ve komutanların isteğine göre gitseydi, 9 Kasım'da devrimci kitleleri sokaklardan sürmek için Berlin'de makineliler konuşacaktı. Günlerce önceden resmi dairelerin damlarına, bodrumlarına ve ev girişlerine makineli silahlar yerleştirilmişti. Ama bu silahları proleter devrime karşı kullanacak askerler yoktu...

"Ve işçi sınıfının kendisi? Militan işçiler, mermi fabrikalarının bantlarındaki ve kimyasal silah işletmelerinin zehir cehennemindeki proleterler, işçi kadınlar ezici bir çoğunlukla proleter devrim kampında yer alıyorlardı. Alman işçilerinin çoğunluğunda hala bir şaşkınlığın, güvensizliğin hakim olmasına, hedefte tam bir açıklığın olmamasına rağmen onların amacı sadece emperyalist savaşı sona erdirmek değil, aynı zamanda kapitalist sistemi yıkarak burjuva toplumun kalıntıları üzerinde sosyalizmi inşa etmekti...

"Alman proleter kitleleri bir kez daha 9 Kasım'ın sonuçları üzerinde aldatıldılar. Yerle bir edilen burjuvazi tekrar toparlanabildi. Askeri Noske'nin ve Alman proletaryasının diğer sosyal demokrat cellatlarının kanlı kılıcıyla Alman işçi sınıfının özgürlük isteğini ve mücadelesini proleter kanı akıtarak boğdular...

"1918'den 1919'a girerken kitleler savaşa hazırdı; ... ama bu savaşı örgütleyecek, silahlı bir ayaklanmayı planlı bir şekilde organize edecek, yürütecek öncü bir müfreze yoktu.

"Ne devrimci içgüdü, ne de Spartaküs Birliği'nin önderlerinin, partimizin katledilen kurucularının fedakarca kahramanlıkları devrimci tecrübenin ateşi içinde çelikleşmiş devrimci öncü birliğin yerini dolduramazlar. Karl ve Rosa barbar sosyal-demokrat karşı-devrimin, Noske, Ebert, Scheidemann ve onların satın alınmış kanlı katillerinin kurbanları oldular. Çünkü onlar daha henüz Alman proletaryasına, Rus proletaryasını devrime götüren silahı yaratamamışlardı: Bolşevik Partisini."

9 Kasım 1928

Kendimizi okullarla sınırlayamayız

Gençlik üzerine bugüne dek pek çok değerlendirme var elimizde. Öğrenim gençliği geçmiş dönemlerde belirgin hareketlilikler yaşamış ülkede devrimci mücadelenin temel dayanağı dahi olabilmiş. Yer yer gençlik, yaşam tarzı ve bir takım özelliklerle ideolojilere yansımış. Bu yansımalar bir takım olumluluklar taşıyorken, genelde olumsuzluklar devrimci harekette belirgin çizgiler bırakmıştır.

Bugün öğrenim gençliği daha farklı bir süreç içinde. Zaman zaman radikal çıkışlar görülebiliyorsa da, kitlesel bir hareketlilikten söz edilemez. Dar siyasi gençlik grupları (arkadaş grupları) ile kuşkucu ve sayı olarak sınırlı bir hedef kitleden sözedebiliriz. Bu durum şöyle açıklanabilir:

1) Düzenin gençliği hedef alarak değişik yönlerden uyguladığı baskı ve dejenerasyon politikası önemli bir başarı kazandı.

2) Okul kapıları günden güne yoksul insanlara kapanıyor. İşçi ve emekçi çocuklarının üniversiteyi kazanması, kazandıktan sonra maddi koşullarını yaratıp okuyabilmesi, günden güne zorlaşıyor. Bu kesimden genç insanlar daha çok Anadolu'da açılan, „üniversite" sıfatını taşıyan fakat gerçekte ne olduğu belirsiz okullara mahkum ediliyorlar. Burjuvazinin akıllıca uyguladığı bu politika, aşama aşama, tepki yaratmaksızın yol alıyor.

İzmir üzerinden yaptığımız bu değerlendirmeler büyük oranda diğer büyük kentlerdeki öğrenim gençliği için de geçerlidir. İzmir'deki iki üniversite ve daha çok kampüste yaşananlar ve çıkarılan sonuçlar dikkate değer.

Siyasi gruplar genelde kitleden tecrit olmuş ve oldukça dar kalmışlardır. Sekter ve kavrayışsız tutumlarıyla, durumlarını ister istemez bir parça da kendileri belirlemiş oldular. Devrimci demokrasinin genel savlarıyla yolunu belirleyen bu gruplar tıkanmışlığın sancılarını çekerken politik dejenerasyon ifadesi bir ortamı da birbirleriyle paylaşıyorlar. İçlerindeki olumlu unsurları da bir biçimiyle bu ortamda eritiyorlar. Ya da yoğun bir tepkiyle mücadeleden geriye düşüyor bu insanlar.

Belirlenen hedef kitle ise siyasi gençlik gruplarının bu durumunu yadsıyor ve bu gruplardan uzak durmakta ısrarlı davranıyor.

Onca çabaya rağmen sonuçta tam bir başarısızlık sözkonusudur. Gruplar genişleyememiştir. Gruplar birer arkadaş çevresidir. Küçük burjuva özellikler körüklenmiştir.

Yeni başlayan dönemde Ekimci Genç Komünistler olarak belirgin hazırlıklar yapıyoruz. Aramıza katılan yeni yoldaşlarla güç kazandık. Belirgin bir ilgiyle karşı karşıyayız.

Yoldaşlar çalışmalara doğal olarak tecrübesizlikle başlıyorlar. Aslında bu bir dezavantaj gibi görünse de yoldaşlar adına ve EKİM adına gerçekte bir avantajdır. Geçmişin olumsuz izlerini taşımayan titiz bir çalışma hedefleniyor.

Önümüzde çözülmesi gereken bir takım konular var. Genelde yoldaşlarla bu konulardaki değerlendirmelerimiz ortak sonucu ortaya çıkarıyor. Okulları ve öğrenim gençliğini değerlendiriyoruz.

Sonuç olarak vardığımız ortak nokta: „Kampüs bizim alanımız olamaz". Söylenmek istenen şudur; Bizler sosyalist devrimcileriz. EKİM'in ideolojik çizgisini kavrama, geliştirme ve bu çizgi doğrultusunda yolumuzu açma çabasındayız.

Öğrenim gençliği içerisindeyiz ve doğal olarak bu alanda çalışmalar yapmalıyız, yapıyoruz da. Bunun yadsınması sözkonusu değil. Hedef kitleye yönelik sosyalizm propagandası düzenli olarak sürdürülmeli. İnisiyatifli eylemler hazırlanmalı. Akademik demokratik sorunlara doğru perspektiften hareketle müdahale edilmeli vb.

Sorun bu alana ne oranda güç harcanacağıdır. Bizler gücümüzün belli bir bölümünü kampüs dışında değerlendirmeliyiz. Bunun ideolojik perspektifimize denk düşeceğine inanıyoruz. Bölgedeki fabrikalar ve işçi sınıfı üzerine inceleme ve politik çalışma yapmanın daha anlamlı olacağına inanıyoruz. Bizlere katkısı bir yana, genel anlamda kazanımları sanırım daha önemlidir.

Biz genç komünistler temel amaçlara ve temel hedeflere yönelik çalışmalara bugünden başlamalı ve tecrübe kazanmalıyız. Devrimci demokrasiden temel farklarımız var. Yaşama geçirmeliyiz.

Tüm bu nedenlerden dolayı biz genç komünistler çalışma alanımızı okullarla sınırlamamalıyız.

Eralp YAZAR

Not: Örgüte sunulmuş bir yazıdan kısaltılmıştır. (Red.)

Basın özgürlüğü mü, Sermaye özgürlüğü mü?

PKK bundan bir kaç hafta önce, "özel savaş basını" olarak nitelendirdiği sermaye basınının Kürdistan sınırları içindeki çalışmalarına son verildiğini açıkladı. Bu olay ve ardından sermaye basınının "PKK yasağına" uymak zorunda kalması, sömürgeci savaş cephesinde büyük bir paniğe yolaçtı. Zira PKK bu olay vesilesiyle, sömürgeci devletin Kürdistan'daki egemenliğini yalnızca askeri olarak değil ama siyasi olarak da boşa çıkarmakta olduğunu "resmen" ilan etmiş oldu. Bu kuşkusuz muazzam önemde değer taşıyan bir gelişmedir.

Biz sorunun bir başka cephesine değineceğiz.

PKK'nın "basın yasağı" sömürgeci devlet tarafından anti-PKK kampanya için bir malzemeye dönüştürülmeye çalışıldı. Bir taraftan yeni terör yasası ile basın özgürlüğünün en küçük kırıntılarını da ortadan kaldırmaya hazırlanan devlet, diğer taraftan "basın özgürlüğü" bayrağı altında yeni bir psikolojik savaş kampanyası örgütledi.

Salt özel savaşın şakşakçılığını yapmadığı ve karşı çıktığı için, bu ülkede onu aşkın gazeteci öldürülmüştür. Bazı gazeteler ve dergiler, ülkenin büyük bir bölümünde fiilen yasaklıdır, satılmamaktadır. Bu gazete ve dergilerin hemen tüm sayıları toplatılmakta, haklarında trilyonlarca lira para, yüzlerce yıl hapis cezaları istenmektedir.

Tüm bu olaylar karşısında kayda değer herhangi bir tepki göstermek bir yana, açık-gizli bu baskıları onaylayan burjuva basın, PKK'nın yasağı karşısında, sözümona "basın özgürlüğü"nün bayraktarlığına soyunmuştur. Acaba nedir basın özgürlüğü? Sermaye basınının savunduğu "özgürlük"ten ne anlamak gerekir?

Sermaye düzeni ve basın özgürlüğü

Burjuva toplumda basın ile sermaye arasında, doğal ve kaçınılmaz bir organik ilişki vardır. Her şeyden önce basın organlarına sahip olabilmek, bu organları piyasa koşulları içinde yaşatabilmek, bir sermaye gücü gerektirir. Sermayenin şu ya da bu düzeyde parasal desteği olmaksızın basının yaşayabilmesi imkansız denilecek kadar güçtür. Reklam, bağış vb. dolaylı yollarla ya da bizzat ortaklık, sahiplik vb. doğrudan yollarla sermaye, basın üzerinde birinci dereceden söz sahibidir. Bu basit ama temel gerçekten dolayıdır ki, eşitsizlik ve sömürü düzeni olan kapitalizmde, kural olarak „basın özgürlüğü"nden de ancak sermaye yararlanabilir. Geniş emekçi yığınlar açısından ise „basın özgürlüğü"nden yararlanabilmek, her şeyden önce ekonomik olarak olanaksızdır. Bu temel engelin aşılabildiği istisnai durumlarda ise, bu "özgürlüğü" sınırlayan-engelleyen bir dizi hukuksal-siyasal-iktisadi baskı ile karşılaşacaktır. Dağıtım engelleri, toplatmalar, altından kalkılması mümkün olmayan para cezaları, hapis cezaları, işkence ve faili meçhul cinayetler vb. vb.

Basın ile sermaye arasındaki içiçelik tekelci dönemde daha yoğun ve belirgindir. Basın önemli ölçüde tekellerin eline geçmiş, kendisi de tekelleşmiştir. CNN, *New York Times*, *Washington Post* vb. tümüyle tekellerin denetimindedir. Türkiye'de de aynı olgu sözkonusudur. Show TV ve *Hürriyet* Erol Aksoy-İktisat Bankası grubunun, *Milliyet* Alternatif Bank'ın, *Sabah* Yapı Kredi'nin, İnter Star Uzanlar-İmar Bankası grubunun denetimindedir.

Burjuva basının işlevi

Özellikle kitle iletişimi alanındaki teknolojik gelişmelerin ardından basın, son derece büyük bir kuvvet haline gelmiştir. Dünyanın en uzak köşesindeki olay ve "bilgi"leri, yazı-ses-görüntü aracılığıyla evlerin içine dek taşıyan basının, kitlelerin bilinçlerindeki etkileri de o denli güçlüdür.

Ne var ki yukarıda anlatılan temel sınıfsal gerçeklikten dolayı, basın bu kuvvetini, kitlelerin bilincini sınıfsal bir amaç için, sermayenin çıkarları doğrultusunda şekillendirmek ve yönlendirmek için kullanır.

Sermaye basını bu işlevini çok çeşitli yöntemlerle gerçekleştirmektedir. Bilgilerin tercihli aktarımı, çarpıtma ve hatta olmayan olayları olmuş gibi gösterme, bu yöntemlerden bazıları.

Yakın dönemin bazı siyasal olaylarının burjuva basında nasıl yazıldığını hatırlayacak olursak, burjuva basının bu çarpıtmaya dayalı habercilik anlayışını daha net görebiliriz.

ABD Irak'a saldırdığında, bu saldırganlığını,

"Irak'ın BM kararına rağmen Kuveyt'ten çekilmemesi", "Irak'ın silahlanması" vb. gerekçelere dayandırmıştı. Ortalama bir bilgi ve zekaya sahip herhangi birinin sorabileceği bir kaç soru bu gerekçelerin tümüyle gerçekdışı olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Örneğin gerekçe buysa, 13 yıldır BM kararına rağmen Lübnan'dan çekilmeyen İsrail'e niçin saldırılmıyordu? Ya da ABD aynı dönemde bölge ülkelerine olan silah satışını niçin yoğunlaştırıyordu? Ne var ki hepimizin hatırında olduğu gibi, burjuva basın bu ve buna benzer onlarca sorudan hiçbirini sormadı. Adeta tek bir ses halinde ABD gerekçelerini tekrarladı durdu.

Bir başka örnek... Romanya'da Çavuşesku yönetimi devrilmeden önce, tüm dünya kamuoyu basın ve televizyonda son derece dramatik tablolarla karşılaştılar. Güya "zorba Çavuşesku"nun gerçekleştirdiği bir katliama yönelik görüntülerdi bunlar... Bir anne ve bebeğin birbirine sarılı cesetlerinin görüntüleri günlerce tekrar tekrar televizyon ekranlarına yansıdı. Bu yöntemle kamuoyu Çavuşesku'nun "zalimliği"ne inandırıldı. Ve böylece "hür dünya" kamuoyu, karı-koca Çavuşesku'ların burjuva hukuku açısından bile kabul edilemez infazlarını "onaylayacak" bir duyarsızlığa çekilmiş oldular.

Ne var ki çok geçmeden, Çavuşesku rejimi tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen katliamın tümüyle bir mizansen olduğu ortaya çıktı. Böyle bir katliam gerçekte hiç olmamıştı. Görüntüye yansıyan cesetler ise çeşitli hastahane morglarından biraraya getirilmişti.. Burjuva basın, anti-komünist bir histeri yaratabilmek için tümüyle uydurma olan bir mizansen düzenlemişti.

Aynı zamanda burjuva basın "haber" anlayışında da, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda "seçici"dir. Onbinlerce işçi ve kamu emekçisinin "özelleştirmeye hayır" şiarıyla gerçekleştirdikleri eylemler, burjuva basın için, sessizlikle boğulması gereken olaylardır. Eğer boğmak için sessizlik yetmiyorsa, "çöpçü maaşlarıyla vali maaşlarını" karşılaştırarak, karalamayla boğmaya çalışacaktır. Burjuva basın için onbinlerce işçinin eylemi pek bir "haber değeri" taşımazken, yabancı bir mankenin Türkiye'ye gelişi oldukça önemli bir "haber"dir. Bu tercih ise son derece bilinçlidir. Zira işçi ve emekçi yığınların eylemliliğini ve örgütlülüğünü teşvik eden "haber" kendi sınıf çıkarı için zararlı, ama yığınları atomize edecek, burjuva bireyciliği geliştirecek her haber, kendi sınıf egemenliği açısından yararlıdır.

Bu yüzden burjuva basının en temel fonksiyonlarından biri de yığınları burjuva bireyciliği ile, orta sınıf düşleriyle atomize etmek, örgütlü-kollektif kurtuluş fikrinden uzaklaştırıp bireysel kurtuluş hülyasıyla oyalamaktır.

Burjuva basın elbetteki bu arada tüm toplumun tepkilerine de "sözcülük" yapmaya çalışır. Ama bu öyle bir "sözcülük"tür ki, görüntü kazınıp altındaki gerçeğe ulaştığınızda, karşınızda yine sermayenin çıkarları, yine işçi ve emekçi kesimin sömürü ve esareti uzanır. "Temiz toplum" kampanyası, İSKİ yolsuzluk skandalı vb., bunun son örnekleridir. Görünürde basın rüşvet ve yolsuzluğa "savaş" açarak geri yığınların sözcülüğünü yapmaktadır. Ne var ki, bu "sözcülüğün" nasıl bir ikiyüzlülük olduğunu ortaya çıkartabilmek için bir kaç soru sormak yeterlidir. Yeni bir olay olmadığı halde niçin bu yolsuzluk skandallarının üzerine özellikle bu dönemde gidilmektedir? Burjuva basında yolsuzluk ve rüşveti sona erdirmek için öncelikle neler önerilmektedir? Burjuva basına göre yolsuzluk ve rüşvetin tek çaresi "özelleştirme"dir. İşçi ve emekçilerin özelleştirme karşıtı eylemlerine sayfalarını tümüyle kapayan burjuva basının "temiz toplum" kampanyası açarak, toplumun bu çürümeye gösterdiği tepkilerine "sözcülük" yapmasının ardında, sermayenin özelleştirme saldırısını meşrulaştırma amacı yatmaktadır vb. vb.

Türk sermaye basını bir özel savaş aygıtıdır

Türk basını ile uluslararası sermaye basını arasında temel hiçbir fark yoktur. Her ikisinin sınıf özü ve savunduğu sınıf çıkarları bir ve aynıdır. Bugün Türk sermaye basını, uluslararası sermaye basınına göre çok daha iğrenç bir görüntüye sahipse, bunun nedeni sermayenin kendini bu coğrafyada çok daha rahatsız hissetmesindendir. Başta Kürt emekçilerin ulusal savaşımı olmak üzere işçi ve emekçi hareketinin aldığı düzey, burjuva basını burjuva devlete daha sıkı sarılmaya zorluyor.

Bugün Türkiye'de kirli-sömürgeci bir savaş yaşanıyor. Burjuva-sömürgeci devlet, sömürgeci egemenliğe başkaldıran Kürt emekçilerinin ulusal hareketini bastırmak için, soykırım da dahil her türlü iğrenç vahşete başvuruyor.

Tüm bu kirli yöntemlerin arasında psikolojik savaş, tüm sömürgeci savaşların en vazgeçilmez silahı. CIA tarafından kaleme alınmış bir broşürde „psikolojik savaş"ın bu vazgeçilmez önemi şu şekilde vurgulanıyor. *"Gerilla savaşının siyasal savaş olarak kavranması, psikolojik operasyonları sonuç almada en belirleyici etkene dönüştürür. O zaman hedef bütün halkın zihni olur."*

CIA psikolojik savaşı, karşı-gerilla savaşının

en önemli halkası olarak tanımlıyor.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin de psikolojik savaşı kirli-sömürgeci savaşta "belirleyici etken" olarak gördüğü açık. SS Kararnamesi, Basın Brifingleri, son terör yasası, psikolojik savaşa ne denli önem verildiğinin göstergeleridir. Dahası gelinen yerde, sömürgeci psikolojik savaşı tek elden yürütmek amacıyla özel bir "propaganda komisyonu" oluşturulmuş bulunuluyor.

Burjuva basının bu psikolojik savaşta en merkezi rolü üstlenmesi ise, onun sınıfsal doğası ve rolü gözetildiğinde hiç de şaşırtıcı bir olay değildir. Burjuva devletin ideolojik vurucu gücü olan burjuva basın, bu görevini bugün çok daha sıkı, dolaysız ve pervasız biçimde yürütüyor. Açıktan açığa Genelkurmay'ın bir kolu gibi çalışıyor. Genelkurmay, bazı dönemlerde burjuva basın erkanını bir araya toplayarak, neyin nasıl yazılacağına, neyin yazılmayacağına "açıklık" ve "kesinlik" kazandırıyor!..

Burjuva basın, kimilerinin göstermek istediği gibi, "basın özgürlüğü"nü ayaklar altına alan bu durumu kişiliksiz ve sinik karakter nedeniyle sineye çeken bir "mağdur" değildir. Korku ve tehditle özel savaşın hizmetine girmek zorunda kalmış zavallı bir kurban hiç değildir. Burjuva basının sömürgeci savaşa hizmetteki gayretkeşliğinin arkasında, tam tersine, kendi "özgürlüğü"nü savunmak kaygısı vardır... Zira burjuva basının "özgürlüğü", sermayenin sömürgeci egemenlik "özgürlüğü"ne sıkı sıkıya bağlıdır.

Sermayeyle, finans çevreleriyle, tekelci devletle içiçe geçmiş, tümüyle onların denetimi altındaki bir basının, özel savaşın yaşandığı bir dönemde, sözde "tarafsızlık" kisvesini de bir tarafa bırakmasında, sömürgeci sermaye devletine daha sıkı sarılmasında, sömürgeci savaşın cephesini tutmasında şaşılacak hiçbir durum yoktur. Sömürgeci sermaye devletinin savaşı, burjuva basının da savaşıdır.

Burjuva basın kendi "özgürlüğü"nün hangi temel koşula bağlı olduğunu çok iyi biliyor. Sınıflar savaşımındaki yeri son derece açık ve nettir. Kendi "özgürlüğü"nün burjuvazinin "özgürlüğü"ne, tersinden söylersek, tüm emekçi yığınların "esaretine" bağlı olduğunu biliyor. Bu nedenle sömürgeci devletin "özgürlüğü"nü kısıtlayan her girişim burjuva basının da düşmanıdır. Özelleştirme, sermayenin işçi ve emekçilerin esaretini boyutlandıracak bir politikasıdır. Burjuva basın özelleştirmeden yanadır. Kamu emekçilerinin hak talebi, sermaye devletinin zararınadır. Burjuva basın buna karşıdır. Ve kuşkusuz ki bugün sömürgeci egemenliği "tehlikeli" biçimde tehdit eden Kürt ulusal mücadelesidir. Burjuva basın bu mücadelenin en azılı düşmanıdır...

Bu sınıfsal bir tercihtir. Sermaye basını basın özgürlüğü sorununa da aynı pencereden yaklaşmaktadır. *Özgür Gündem* üzerinde amansız bir terör uygulanırken, sermaye basını bu gazetenin üzerindeki baskılardan değil, "fazla özgür" olduğundan yakınır. Devrimci basına getirilen her yasaklamadan gizli bir sevinç duyar... "Gerçek haber özgürlüğü"nün son kırıntılarını da ortadan kaldıran Terörle Mücadele Yasası'nın pazarlamacılığını üstlenir, vb.

* * *

Bu bir sınıf savaşıdır. Burjuva basın bunu çok iyi biliyor. Bu savaşta kendi "özgürlüğü" sömürgeci burjuva sistemin otoritesiyle doğru orantılıdır. Kürt emekçi hareketi ve onun haklı mücadelesinin sesi olan basın ne kadar özgürleşirse, burjuva basının özgürlüğü de o denli sınırlanacaktır. Bu nedenledir ki, emekçi hareketinin sesi olan basına getirilen her kısıtlama, uygulanan her terör, onu sevindiriyor. Sömürgeci egemenliğe vurulan her darbe ise onun sömürü sistemine dayanan çıkarlarını, sömürü sistemini meşrulaştıran "özgürlüğü"nü sınırlıyor. Bu nedenledir ki, emekçi mücadelesinin basınına yönelik her türlü baskı ve teröre karşı suskun kalan, dahası "yaşasın devlet" şiarlarını yükselten burjuva basının, PKK yasağı karşısında, "basın özgürlüğü" diye ayağa kalkması, yalnızca bir ikiyüzlülük ve demagoji örneği değildir. Emekçi mücadelesinin her ciddi kazanımı, sömürgeci burjuvazinin egemenliğini sarstığı gibi, zorunlu olarak burjuva basının "özgürlüğü"ne de son verecektir. Tıpkı tersinin de doğru olduğu gibi...

Burjuva toplumda basın özgürlüğü kural olarak burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarını geniş işçi ve emekçi yığınlarına empoze etme özgürlüğüdür. Burjuva toplumda basın özgürlüğü sömürülen ve ezilen yığınları bilgisizleştirme, örgütsüzleştirme, atomize etme özgürlüğüdür.

İşçi sınıfı açısından basın özgürlüğü, sermayeye, burjuva devlete rağmen onu geriletip egemenliğine son verilerek elde edilebilir bir özgürlüktür. İşçi sınıfı, tüm emekçi kesimler açısından gerçek bir basın özgürlüğünü sağlayabilmek için, burjuvazinin ve onun sesi olan burjuva basının "iktidar özgürlüğü"nü sona erdirmek zorundadır. Zira ancak böylece işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar, burjuva basın karşısındaki edilgen, seyirci, dinleyici ve alıcı pozisyondan kurtulabileceklerdir. Gerçek basın özgürlüğünün yolu, işçi sınıfının iktidarıyla, bu sayede basın araçlarının matbaa ve kağıt stoklarının sermayenin denetiminden ve tekelinden kurtarılıp, bunun emekçilerin örgütlü ellerine teslim edilmesiyle açılacaktır.

Erhan TAYLAN

Rüşvet, yolsuzluk, skandal...

Kapitalizm pislik demektir

Kapitalizm skandallar rejimidir. Gün geçmiyor ki dünyanın bir ucundan yeni bir rüşvet, yolsuzluk veya ahlaki skandal ortaya çıkmasın. Bu skandallar tekelleri, devlet bürokrasisini, muhafazakar, liberal, sosyal-demokrat veya burjuva sosyalist parti ve iktidarları bütünleştiren gerçekliklerden biridir.

İtalya'da devlet bürokrasisiyle mafyanın içiçe çalışmasından dolayıdır ki, tehdit, rüşvet ve yolsuzluk sistemin bir parçası haline gelmiştir. İki de bir sistemi aklamak için "temiz eller" operasyonu yapılır. Yüzlerce bürokrat, burjuva veya mafya şefi gözaltına alınır, tutuklanır. Fakat kirli eller bir türlü temizlenmez, temizlenemez de.

Japonya'da devlet yönetimi bir mafya grubuna dönüşmüştür. Yıllarca iktidarda kalmış bir başbakan "Lockheed skandalı" nedeniyle hapse atılmış, fakat çıktıktan sonra yeniden milletvekili seçilebilmiştir. Brezilya'da hırsız devlet başkanı Fernando Coller de Melle'den dolayı halk sokaklara dökülmüştür. Bu nedenle kongre tarafından görevinden alınmak zorunda kalınmıştır.

ABD zaten her türlü kirli işin beşiğidir. Fransa'da eski başbakan P. Beregovoy yolsuzlukla ilgili bir soruşturma yüzünden intihar etmiştir. Tüm kapitalist ülkeler rüşvet ve yolsuzluk skandallarında birbiriyle yarışmaktadırlar. Uluslararası tekelci sermaye bu durumu sistemin doğal bir sonucu olarak olurlayabilmektedir. İsviçre bankaları dünyanın her yanından gelen kirli paraların "kirli hesaplar"da toplandığı merkezlerdir.

Türkiye de bir rüşvet ve yolsuzluk cennetidir. Banker vurgunu, hayali ihracat, arsa spekülasyonu, zamanında ödenemeyen çek ve senet tahsilatının mafya eliyle yapılması, arka arkaya patlak veren rüşvet ve yolsuzluklar, "köşe dönme" yöntemlerinden bazılarıdır.

Rüşvet ve yolsuzlukların maddi boyutları milyarları aştığı için değil, paylaşımında anlaşmazlık çıktığı için kamuoyuna yansıyabilmektedir. Parlamentosu, ordusu, polisi, maliye teşkilatı, zaptiyesi, banka yöneticileri, mahkeme üyeleri, yerel yönetimler vb., tüm bürokratik kademeler aynı pisliğin içindedirler. İşgal ettikleri mevkilere göre ganimetten pay alırlar. Bu yüzden yolsuzlukları soruşturacak güvenilir mercii de bulamıyorlar.

Açılan davalar, halkın skandallar karşısında gösterdiği tepkiyi yatıştırmaya yöneliktir. Rüşvet ve yolsuzlukların iğrenç kokusu etrafı sardığında, bir kaç suçlu bulunup olayların üstü kapatılmaktadır.

Bir önceki iktidarın yaptığı yolsuzlukların hesabını sormak için hükümet olanlar veya yerel yönetimleri ele geçirenler, aynı pislik deryasının içine kendileri dalarlar. Geçmişten hesap sormak şöyle dursun, kendi kasalarını doldurmaktan başka bir şey düşünemez hale gelirler.

ANAP dönemiyle ilgili 123 yolsuzluk dosyası meclisin pazarlık masalarındadır. Koalisyon hükümetinin iki önemli icraatı İLKSAN ve İSKİ yolsuzluğudur. İLKSAN ve İSKİ, DYP ve SHP'nin pisliğini dengelemektedir. Koalisyon hükümeti dönemindeki yolsuzlukların tümü ANAP dönemiyle, sivil iktidarların yolsuzlukları cunta hükümetleriyle dengelenmektedir. Bu denklemin sonu her zaman sıfırdır. Sorumlu olarak bir-iki kurban tespit edilecek ve şebekeler aklanacaktır. Aklayan da aklanan da burjuva düzen mekanizmasıdır.

Türkiye'deki yolsuzlukların en ilginç örneklerinden biri, faşist İstanbul Valisi Kozakçıoğlu'nun şahsi hesaplarında yatan 8,5 milyarın öyküsüdür. Bu öykü artık herkesçe bilinmektedir.

Kozakçıoğlu davası devletin bir kirli yüzünü daha açığa çıkarmıştır. Faşist TC'nin görünürdeki askeri-sivil bürokratik örgütlerinin gerisinde denetim dışı baskı ve cinayet şebekeleri vardır. Bu faşist örgütler yine denetim dışı "örtülü ödenek"lerle finanse edilmektedir. 1963'de çıkarılan "örtülü ödenek kanunu" başbakanlara, düğün-dernek hariç, istediği yere harcama yapma yetkisi vermekte ve kimse bu harcamaların hesabını soramamaktadır.

İşçinin, memurun, küçük-üreticinin hakları ve alacakları sözkonusu olunca, milyarlarca dolar tutarındaki dış ve iç borcu öne süren devlet, örtülü ödenek kanununa dayanarak istediği kadar parayı, başbakan eliyle kirli işlerinde harcayabilmektedir. Bu kanun, yolsuzluğun yasallaşmış biçimidir.

Sermaye kurum ve kuruluşlarının halka karşı işledikleri suçların dosyası kabarmıştır. İşkencelerin, katliamların, her alanda devlet terörünün, işsizliğin ve açlığın, rüşvet ve yolsuzlukların sorumluluları, proleter devrimin mahkemelerince yargılanacak ve suçlular cezalandırılacaktır.

Büyük savaşa hazır olun!

K. YAYLA

Devrimci örgüt yaşamına geçiş

Genel tasfiyeci rüzgarın basıncı sonucu belli iç sorunlarla karşı karşıya kalan hareketimiz, Olağanüstü Konferansımızın sağladığı imkanlar sonucu zaaf alanlarına yöneldi. Zaafiyeti besleyen zeminleri kurutmak için gerekli politik zemini döşemenin adımlarını attı. Böylece hareketimiz, müdahale sonrası süreci çevre yaşamından örgüt yaşamına; bireysellikten kollektivizme, günübirlik iş kotarmaktan (dar pratikçilik) planlı ve yöntemli çalışmaya, kısırlaştırıcı iç çekişmelerden asli sorun ve görevlerini tartışmaya, marjinalleşme riskinden kurtularak işçi sınıfıyla politik birliği sağlamaya doğru evrilme sürecini yaşıyor. Bu zeminde yürümek, kendini maddi yaşamda yeniden ve bir üst boyutta üretmek, geçmiş pratikten devralınan ve ideolojik çizgimize yabancı olan anlayış ve alışkanlıkların direnme gücünü kırmak, gerçek bir devrimci irade, inisiyatif, kararlılık ve yaratıcılık göstermek, bugün her zamandan daha çok gereklidir. Yoldaşlarımızın bir an bile unutmamaları gerekiyor. Örgüt yaşamımızı ve politika pratiğimizi bozan alışkanlık ve davranışlardaki ısrar ya da bu pratiğe gösterilecek hoşgörü artık zaaf ya da hata değil, düpedüz davamıza karşı işlenmiş bir suç olacaktır. Çünkü bir yoldaşın (O.Güçlü) yazısında vurguladığı gibi, EKİM'in kaderi artık bizlerin (kadroların) ellerindedir. Zira ideolojik-siyasal hattı belirlenmiş bir harekette, belirleyici konumda olan kadrolardır. Teori yaşama geçirilmediği müddetçe kuru ve cansızdır. Canlı hale gelmesi, dünyayı maddi-toplumsal yaşamı değiştirmenin aracına dönüşmesi, yolumuzu aydınlatan projektör olarak kullanılmasına bağlıdır. Bu teorinin kendisi yeniden ve daha ileri düzeyde üretebilmesi imkanı da demektir.

Bugünün sorunu ideolojik-teorik çizgimizle politika pratiğimiz arasında hala da varolan mesafeyi hızla kapatmaktır.

Siyasal yaşamın planlanması

Çevre yaşamını aşarak örgütsel işlerliğe kavuşmak, örgüt/organ yaşantısını doğru düzenlemekle mümkündür. Siyasal yaşama kollektif örgüt müdahalesinin aracı olarak organ; faaliyetini planlar, kararlarını organın ortak iradesiyle oluşturur ve görevlendirmeyi organ üyelerinin fonksiyon ve yeteneklerine göre en rasyonel biçimde gerçekleştirir. Böylelikle organ (hücre-birim-komite) faaliyetini dönemsel olarak planlamış, hedef ve görevlerini saptamış ve görev bölümü yapmıştır.

Hedeflerin net ve görevlerin açık saptanması örgüt yaşamında büyük öneme sahiptir. Kısa (diyelim bir sonraki toplantıya dek), orta (örneğin 3 aylık faaliyet dönemi ya da uzun (6 aylık-1 yıllık) vadeli planlar yapmak, hedefler saptamak, bunların nasıl gerçekleştirileceğini planlamak ve görevleri netlikle belirledikten sonra artık işe koyulmak, kararları yaşama geçirmek... İşte bu aşama, yüksek bir sorumluluk duygusuyla bireysel inisiyatif ve yaratıcılığın en ileri düzeyde gösterileceği alandır. Bireysel inisiyatif ve yaratıcılık da lafla değil, uygulama sürecinde gösterilecek çabayla kazanılır ve geliştirilir. Kendiliğindenlik, ilkel çalışma, amatörlük böyle aşılır.

Organ çalışmasının esasları

Organ (hücre-birim) merkezileşmiş bir örgütte temel fonksiyonları yerine getirmenin aracıdır. Örgüt yaşamı ise temel fonksiyonların organik bileşimidir. Organik bir bileşimde bunlardan birinin ya da bir kaçının aksamasının, toplam organizmanın yaşamını bozacağı açıktır. Ya da tersinden ifade edilirse, temel fonksiyon araçlarının en tam ve verimli çalışması, organizmanın canlı ve dinamik büyümesini ve gelişmesini sağlar.

Bu kısa tanımlamadan hareketle doğrudan örgüt yaşamımızda organ çalışmasının sorunlarına geçmek, sorunun teorik yönlerinden çok pratik ele alış tarzı üzerinde durmak, daha anlamlı ve işlevsel olacaktır.

Organ toplantılarının tam üyeli ve belirlenmiş periyodlarla yapılması mutlak bir zorunluluktur. Olağan olmayan nedenlerle herhangi bir organ üyesinin organın bilgisi dahilinde toplantıya katılamayışı toplantının ertelenmesinin gerekçesi olarak görülemez. Toplantı periyodunu belirlemek organın kendi tasarrufunda olmakla birlikte, bu, organın genel faaliyette tuttuğu yerden, yapılan planlamalardan ve saptanan hedeflerden bağımsız ele alınamaz. O halde bizim gerçekliğimizde en ras-

yonel periyod Merkez Yayın Organı (MYO)nun çıkış periyodu gözetilerek saptanmalıdır. Toplantı periyodları bir kez saptandıktan sonra „yer" ya da „koşullar" periyodun sarkıtılmasına gerekçe gösterilemez. Her organ kendi toplantı yeri problemini çözmek; kitle ilişkilerini bu açıdan da değerlendirmek, ya da basbayağı toplantı için özel yerler örgütlemek durumundadır. Toplantıların ertelenmesi bir tek koşulla anlaşılabilir. Olağanüstü gelişmeler ya da özel saldırılarla yüzyüze olunduğunda (diyelim ki üyelerden biri yakalanmıştır ve toplantı mekanını bilmektedir), yani özel güvenlik tedbirlerinin alınmasında ortaya çıkan zorunluluk hallerinde...

Toplantı yerleri titizlikle seçilmeli, korunmasına özel bir dikkat gösterilmeli, giriş çıkışları buna uygun düzenlenmelidir. Toplantılar kapsamlı ve doyurucu bir tarzda sürdürülebilmeli, zaman gündemin önemine uygun olarak saptanmalı ve özenle kullanılmalıdır.

Toplantı gündemi

Organ toplantısının iki temel yönü: İdeolojik-teorik ve politik-pratik yönü toplantı gündeminin genel kapsamını belirler. Bu, politik yaşamda teoriyi eylem klavuzu olarak ele almanın ifadesinden başka bir şey değildir. Daha somuta indirgendiğinde, bir organ toplantısının gündemini genel kapsamıyla şöyle ifade etmek mümkündür:

* Ön süreçte yapılan planlamayla saptanan görev ve hedeflerin, bir önceki toplantıda somut olarak alınan kararların gözden geçirilmesi ve değerlendirilmesi. Bu aynı zamanda görev bölümüne dayalı bireysel inisiyatifin organca denetimi demektir. Yetersizlik, güçlükler veya sorumlu olmayan davranışlar var mıdır? Varsa, nelerdir ve nasıl aşılacaklardır? Organ duruma nasıl müdahale edecektir ve hangi tedbirleri alacaktır?

* Son siyasal gelişmeler, MYO'nun olaylara yaklaşımı ve öne çıkarılarak örgüte sunduğu siyasal taktikler. Genel sorunların özgül gelişmelerle (fabrika ya da birim) birleştirilmesi. Propaganda-ajitasyon ve örgütleme çalışmalarında öne çıkarılacak temalar. Kullanılacak araç ve yöntemler. Hangi güçlerin nasıl ve ne oranda seferber edileceği.

* İşçi hareketinin genel seyri. Son gelişmeler, sorumlu bulunulan alandaki (bölge-fabrika-birim) siyasal gelişmeler, görev ve sorumluluklar.

* Düşman saldırıları, illegal örgüt yaşamı ve kuralların işletilmesi. Yaşanılan pratik ve sonuçları.

* Varsa, organın iç sorunları. Sorunları aşmak için çözüm yollarının saptanması.

* Çevre ilişkileri. Özel olarak fabrika çevrelerindeki ilişkiler. Bu ilişkilerin eğitimi, örgütlenmesi, harekete geçirilmesi. Çevre ilişkilerinin potansiyeli. Kadrolaşma sorunları, öncelikler ve görevler.

* Organda mali durum. Maddi ve potansiyel imkanlar. Politik faaliyetin ihtiyaçları (profesyonel kadro gideri dahil). Kaynak yaratılması ve harcamaların planlanması.

* MYO'ya katkı için yapılması gerekenler, vb.

* Sol hareketteki gelişmeler. Bu alandaki devrimci potansiyele ilişkin görevler.

* Kararların somutlanması. Kararların yaşama geçirilmesinde kullanılacak araç ve yöntemlerin somutlanması. İşlerin bir sonraki toplantıya kadar pratik olarak nasıl yapılacağının da planlanarak görevlendirmelerin yapılması.

Genel esasları verilmeye çalışılan organ gündemlerinin toplantılarda hangi sorunun nasıl bir içerik ve biçimde karşımıza çıkacağı, ihtiyaçların tayin edeceği somut-pratik bir sorundur. Bunun ise şemalara dökülerek kalıplaştırılması olanaklı değildir.

Organ eğitimi

Genel çerçevesi verilen organ gündemlerinin amaca uygun olarak işlevsel bir tarzda ele alınması, organ üyelerinin giderek yetkinleşen siyasal bir düzey sergilemesine bağlıdır. Bu da, ele alınan gündem maddeleri temelinde ya da daha genel bir düzeyde, ideolojik-teorik yetkinleşme ve siyasal düzeyin yükseltilmesine hizmet edecek kollektif eğitimin sürekli hale getirilmesiyle sağlanır. Politik taktiklerin teorik perspektiflerle birlikte ele alınıp tartışılması, her siyasal gelişmeye bağlı olarak tartışılan sorunda dönüp hareketin teori birikime başvurulması, yeni teorik ürünlerin kişisel incelemeye bağlı olarak organlarda kollektif biçimde tartışılması vb.

Organın kollektif eğitiminin irade ve eylem birliğini sağlamada temel bir rol oynadığı bilinir. Ne var ki, organın siyasal düzeyinin yükselmesi ve tek tek üyelerinin giderek yetkinleşmesi, yalnızca organ toplantılarındaki tartışmalarla sağlanamaz. Organ üyeleri kişisel okuma, araştırma, inceleme

çabası göstermezse, kollektif tartışmalar gerekli birikimi sağlamada yetersiz kalacaktır. Hatta böylesi üyelerin oluşturduğu organ tartışma da yapamaz. Dar ve kısır sorunları tartışmanın tuzağına düşer. Kişisel okuma, inceleme ve araştırma çabası, örgütsel faaliyetin yetkinleştirilmesi için zorunlu bir çaba ve bu çerçevede de, örgütsel sorumluluğun bir gereği olarak ele alınmalıdır. Örgütçü için pratik görevlerin yoğunluğu ve zaman darlığı gibi sorunlar çıkabilir. Çıkıyor da. Bu sorunu çözmek ise yalnızca bir tek şeye bağlıdır. Planlı ve yöntemli çalışma, zamanı en tasarruflu biçimde kullanma. Gereksiz randevu trafiğine son verme.

Faaliyetini organ toplantılarında planlayarak karar altına alan, hedeflerini saptayarak görev bölümüne giden hücre ya da komitelerde, iki toplantı arası dönemde iletişimi sağlamak, ani gelişmeler karşısında organa müdahale imkanı yaratmak, gerekli dayanışma ve yardımlaşmayı sağlamak işi, görüldüğü kadarıyla randevu trafiğinin yoğunlaşmasının gerekçesi olabilmektedir. Oysa bu muazzam bir zaman israfıdır. Bir organ tüm bu ara dönem iletişimini pekala da tayin edeceği sekreteri üzerinden sağlayabilir. Ve böyle de yapmak gerekiyor. O zaman bir dizi gereksiz randevu ortadan kalkacak, faaliyette derinleşmek ve kişisel yetkinleşme için zaman ayırmak olanaklı hale gelecektir.

Örgüt içi denetim

Tüm bunların örgüt yaşamında karşılığını bulması, örgüt içerisinde sağlıklı bir denetim ilişkisinin kurulmasıyla mümkündür. Örgüt yaşamında en tam ve gerekli denetim ise ancak organlarda, organlar arası ilişkilerde sağlanabilir. Organ toplantıları, rapor sistemi ve örgüt içi yazışma, denetim fonksiyonunun temel araçlarıdır.

Organ toplantılarında zaaflara karşı daima açık ve tok olmak, sorunların birikip kronikleşmesine meydan vermeden yerinde ve zamanında eleştiriye tabi tutmak, sorunların üstünden atlamadan müdahaleyi yerinde yapmak, organın ve organ üyesinin sorumluluğu gereğidir. Organda ele alındığı halde çözülemeyen sorunlarda, örgütü derhal gerekli kanalları işleterek haberdar etmek ve bir başka denetim mekanizmasının harekete geçmesini sağlamak, yine bir temel sorumluluk ve görevdir.

Ve iç denetime ilişkin tartışmalı bir kaç soru:

* Organ üyeleri toplantılara hazırlıklı geliyor mu?

* Toplantılar düzenli ve doyurucu yapılabiliyor mu? Yapılamıyorsa neden?

* Organ üyeleri aldıkları görevleri zamanında yerine getiriyorlar mı?

* Organ üyelerinin toplantılardaki performansı sürekli artıyor mu? Genellikle dinleyici konumda kalan ve teknik bazı sorunlar dışında, organın ya da hareketin genel sorunlarına ilişkin fikri yaşama aktif katılım sağlayamayan yoldaşlar, okumaya ve sorunlar üzerinde kafa yormaya ne kadar zaman ayırıyor?

* Organ üyeleri iki toplantı arasında somut olarak hangi kaynakları okumuş ve incelemişlerdir? Tartışmalı sonuçlar var mıdır?

* Disiplin kurallarına uyum ve kurallı yaşamda organ üyelerinin performansı nedir?

Çevreci kültürün bir yansıması: Yatay ilişkiler

Dar kadro örgütü olmanın dezavantajlarından biri, çeşitli alanlarda örgütsel çalışmayı omuzlayan bir çok yoldaşın çalışma içerisinde ya da dışında gerekli-gereksiz bir araya gelişidir. Hareketin genişlemesi ve az-çok bir çevreye kavuşmasıyla bu durum giderek aşılmakla birlikte, yarattığı alışkanlıklar çeşitli düzeylerde sürdürülebilmektedir. Aynı organda olmadığı, bir ast-üst ilişkisinin de bulunmadığı durumda bir araya gelen „eski" yoldaşlar, kendi alanlarındaki örgütsel ilişki ve bilgiler konuşmakta bir sakınca görmeyebilmektedirler. Hatta bu kültürün sonucu bazı kadrolar ve örgüt taraftarları çeşitli alanlara ilişkin özel bilgiler edinebilecek sorunlarla bile ilgili yoldaşın karşısına çıkabiliyorlar.

Çevreci kültürün bir yansıması olan bu içiçe geçiş, örgüt işlerliğini ve iç illegaliteyi bozan mahiyetiyle, örgütsel yaşamı zaafa uğratan ciddi bir tehlikedir.

Örgütsel ilişkileri olmadığı halde, doğal olarak ya da görev nedeniyle buluşan yoldaşların kişisel sohbetleri bir yana, ideolojik-teorik-taktik sorunları tartışmaya evet. Ama örgütsel ilişki ve bilgileri sohbetlere konu etmeye kesinkes hayır. Her şeyi içiçe geçiren çevreci anlayışın izlerini saflarımızdan temizlemeliyiz. Bu tip bir kültürün yeni kazanılan güçlere taşınmaması için gerekli tedbirleri almak ve denetimi sağlamak örgütün karşı karşıya bulunduğu önemli bir görevdir.

Saflarımıza akan güçleri hızla örgütlemeli, eğitmeli ve kadrolaştırmalıyız

Çevre ilişkilerinin örgütlenmesi

Saflarınıza yeni güçler katılmaktadır. Hareketimizin etkinlik kapasitesi arttıkça daha geniş kesimlerle aynı saflarda buluşacağımız da tartışmasızdır. Yeni güç isyan damarına taze kan demektir.

Saflarımıza katılan yeni yoldaşların ideolojik-teorik çizgimizi onayladıkları, siyasal yönelimimizi doğru bularak geldikleri bir gerçektir. Ne var ki hareketle bütünleşmek amacıyla atılan ilk adımlar, yalnızca bir başlangıçtır. Ciddi zayıflıklar, yetersizlikler ve geldikleri sosyal ve siyasal çevrelerin izlerini taşıdıkları açıktır. Bu nedenle esas görev de bu aşamadan sonra başlamaktadır. Hareketin saflarına akan güçleri örgütlemek, eğitip ideolojik-politik çizgimize tam olarak kazanmak, örgüt kişiliği ve kimliğine büründürebilmek, enerjilerini en ileri düzeyde harekete geçirmek, tümüyle örgütümüzün ve örgütçü yoldaşlarımızın sorumluluğundadır.

Bu yeni ilişkiler hali hazırda tek tek ve dağınık durumdadır. Temel çalışma alanı seçilen fabrikalardan çok diğer alanlardan (politik faaliyetin ulaştığı ama temel çalışma birimi olmayan fabrika ve işyeri, işsizler, emekçiler ya da semt gençleri) gelmektedir. Bu aynı zamanda bu ilişkileri örgütleme ve şekillendirmede, siyasal sınıf çalışması içerisinde seferber edilmesinde başlı başına bir güçlük demektir.

Devrimci bir sınıf örgütü için aslolan sosyalizmle sınıf hareketinin politik birliğini gerçekleştirmek, fabrika zemininde sınıfın devrimci öncüleriyle organik bağlar kurmaktır. Ne var ki, ideolojik-politik faaliyetin etkilerini nerede ve nasıl göstereceğini peşinen tayin etmenin imkanı yoktur. Sınıfa ve fabrikaya dönük çalışmanın yankıları toplumun çeşitli kesimlerinde etkisini göstermekte, sonuçlar üretebilmektedir. Faaliyetin sonuçlarını gözetmek, etkilerini devşirmek ve etkinlik alanını genişletmek daima gözetilmelidir.

Fabrika ya da birimlerde (örneğin gençlik için okullarda) kazanılan güçleri yine aynı zeminde okuma (eğitimi) ya da çalışma grupları olarak örgütlemek nispeten kolaydır. Zira bu ilişkiler aynı sosyal-sınıfsal zeminde bulunuyor. Oysa fabrika dışı ilişkiler dağınık oldukları ölçüde, sosyal konumlarıyla deyim uygunsa „beş benzemez" ilişkiyi andırıyor. Ortak payda, asgari devrimci kimlik, devrim isteği ve harekete duyulan ideolojik-politik yakınlıktır.

Bu durumda, belli kalıp ve şemalara takılmadan durumu en uygun ilişkileri çevre örgütlenmesi biçiminde ilk örgütsel yaşamla tanıştırmak, eğitimini sağlamak ve asgari bir örgütsel işleyişe uyum için hazır hale getirmektir. Bu asgari temel sağlandıktan sonra, bu ilişkiler içerisinde isabetli seçimlerle yeni biçimlere geçmek, fabrikaya dönük çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde konumlandırarak hareketlendirmek hedeflenmelidir. Kaldı ki eğitim (okuma) gruplarında yer alanların ille de taraftarımız olması gerekmiyor. Durumu böylesi bir çalışma için uygun olan devrim sempatizanlarını da çevre ilişkilerimizle birlikte okuma gruplarında eğitme yoluna gidebiliriz. Hatta durumu uygun olan kitle çalışması içerisindeki bir çok yoldaş, özellikle fabrika çevrelerinde böylesine gruplar oluşturma imkanları yaratmalıdır. Bu en nihayeti bir okuma çevresidir. Bunlardan örgüt militanı gibi sağlam ve disiplinli davranmaları da beklenmemelidir.

Çevre örgütlülüğü aynı zamanda yeni kadrolar hazırlamanın da bir ön zeminidir. Seçici davranabilmek, gelişmelerini yakından izlemek, yoğun bir emekle hızla dönüştürebilmek, yeteneklerini teşvik etmek, potansiyellerini açığa çıkarmak üzere harekete geçirmek, örgütçünün dikkati yoğunlaştıracağı sorunlardır.

Eldeki güçlerin yetersizliği, politik etkinlik kapasitesi ile hedeflerin genişliği kıyaslandığında, çevre ilişkilerinin bir an önce politik faaliyete hazır hale getirilmesini acilleştiriyor. Ancak, bugüne kadar yaşanan pratikten çıkan sonuç bu acil durumun bir çok yanılgıyı beslediği gerçeğidir. Henüz hazır olmayan ilişkileri zamansız bir tutumla gündelik pratik ihtiyaçları karşılamak üzere koşuşturuyoruz. Eğitimleri de aksadığı ölçüde, kısa süre içerisinde bu ilişkiler geriye düşebiliyor. Böylece kalıcı bir çevre örgütlülüğüne de kavuşamıyoruz.

Bir başka yanlışlık da bu ilişkilere yaklaşımdaki sekterliktir. Çevremizdeki hemen her ilişkiden kararlı militan bir tutum bekliyoruz. Böyle davranamayanları ise peşinen dıştalıyoruz. Ya da en azından soğuk yaklaşıyoruz. Oysa her devrim sempatizanının

ya da taraftarımızın yapabileceği asgari bir iş vardır. Düzeyleriyle orantılı işleri yaptırmak, fedakarlıklarını örgütlemek ve emek vererek sabırla ileriye çekmek tutumu gösterebilmeliyiz. Unutulmamalıdır, devrim milyonlarca ve milyon-larca insanın katkı ve emeği üzerinde yükselecek-tir.

İlk ve temel sorun çevre ilişkilerinin ideolojik-teorik eğitimidir. Zira ideolojik olarak kazanılamayan bir ilişki kalıcı hale getirilemez. MYO, hareketin tüm teorik ürünleri, marksist klasikler, temel araştırma inceleme kitapları ve bolca da roman, eğitim aracı olarak kullanılmalıdır. Özel bir dikkat ve denetimle yönlendirilmelidir. Özellikle yeni devrimcilere *Sosyalizmin Alfabesi*'nden *Manifesto*'ya, *Militana Örgütler*'den *Yeraltı Yaşamından Notlar*'a dek bir dizi kitap bilinçli bir yönlendirme eşliğinde okutulmalıdır.

Genç militan, yeni devrimci, ilk örgütsel temasında ve ilk pratik deneyiminde, yoğun bir heyecan içindedir. Bu son derece doğaldır. Unutulmaması gereken bu ilk deneyimin sonraki yaşamında unutamayacağı izler bırakabileceğidir. Bu nedenle ilk deneyimler, örgütsel açıdan tutarlı ve ilkeli bir ilişki, militanın örgütün ciddiyetini ve kuvvetini hissetmesine yolaçar. İlk pratik deneyimin ise mutlaka deneyimli yoldaşlar eşliğinde yapılmasına dikkat edilmelidir.

Kısaca, pratikte politik güven vermek dahil, düşman karşısında devrimci tutumdan gizliliğin kurallarına dek her şey yeniden ve yeniden bu ilişkilere verilmelidir. Gelişmeleri yakınen izlenmeli ve yardımcı olunmalıdır. Politik bir bakışla sosyal ilişkiler geliştirilmeli, genç militanın dünyası tanınabilmelidir.

Derhal ve zaman geçirmeksizin çevremizdeki tüm ilişkiler örgütlü hale getirilmeli, örgütsüz bir tek ilişkimiz kalmamalıdır. Bir dizi ara aşamadan zorunlu bir geçişin olabileceği akılda tutulmalı, ancak bu biçimler isabetle seçilmelidir. Çevresini örgütlü hale getiremeyen bir örgütün güçlerini harekete geçirebileceği düşünülemez.

Bize gerekli olan nedir?

Yaklaşık üç aydır yoğun bir politik faaliyet yürütmekteyiz. Yeterli kadrodan yoksunluk ve amatörlük gücümüzün kullanılmasında bir savurganlığa yolaçıyor. Kısa sürede ulaşılacağını sandığımız diri ihtilalci güçleri bulamamanın verdiği bir sıkıntıyla yüzyüzeyiz.

Maddi, teknik ve askeri bakımlardan zayıf durumdayız. Bizler devrimin yeraltı güçlerine ulaşma kararlılığıyla yola çıktık. Bunun için gerek fabrikalarda gerekse de liseli gençlik içinde taze yeni güçlere ihtiyacımız var. Alanımızda henüz bunun için sistemli bir değerlendirme yapabilmiş değiliz. Bunu yapamadığımız sürece ya dağıtım aksayacak ve belli bir sayısal düşüş yaşanarak insan kaynağına yöneleceğiz, ya da bunu hep geleceğe erteleyeceğiz. Buna tahammülümüz yok. Biz militan bir örgüt ve ihtilalci bir ruh yaratmak zorundayız. Olanaklı tüm yol ve yöntemleri kullanarak devrim ve sosyalizm yolunda ilerlemek zorundayız.

Ülkenin dört bir yanında gericilik kol geziyor. Kudurmuş köpek gibi salyalarını akıtarak sağa sola saldırıyorlar. Bu koşullarda üstümüze düşen görevleri layıkıyla yerine getiremediğimizi düşünüyorum. Asıl zeminimize yeterince yönelip bir çekim merkezi olmayı henüz başaramadık. Bu noktada ideolojik perspektiflerimiz net ve sağlam. Esas sorun bunu güce dönüştürmek... İlerlemek için ileriye bakıyoruz, ama düne de cepheden vuramıyoruz. Olanaklı tüm araç ve yöntemleri kullanarak hedefe ilerlemeliyiz.

Bizler kapitalizmin amansız düşmanlarıyız. Çünkü proleter sosyalizmini savunuyoruz. Bizi diğerlerinden ayıran temel ayrım noktalarından biri de budur. Küçük burjuvazi gibi demokratik cumhuriyet istemiyoruz. Biz sosyalizmi istiyoruz. O özgürlüktür, çalışma tutkusudur, ileriye yürüme savaşıdır. İnatçı gerçeklerin bileşkesidir.

Ülkemizi dört bir yandan ihtilal yangını tutuştursun. EKİM yeni bir geleceğin mimarı olsun. Her kadro ve taraftar bu yangını körükleyen bir küreğe dönüşsün. Geleceğin zor yükünü omuzlarımızda taşımaya hazırız. Her türlü zorluk ve işkenceyi, aşılması güç engelleri aşacağız, yolumuzu yürüyeceğiz.

Yolumuz uzun ve sarp, sayımız sınırlı. Kaynağa yönelip yürümeye devam edeceğiz. Ta ki insanlık kurtulana dek, kitlelere, kitlelere, kitlelere...

Adil YAVUZ/Ankara

Daha düzeyli bir yayın! Daha yaygın bir dağıtım!

İllegal yayının önemi artıyor

Sermaye iktidarı yeni bir "Terörle Mücadele Yasası" hazırladı. Bu yasa ile esasen Türkiye'nin metropollerindeki mücadeleye yönelik kapsamlı bir saldırıya geçilecek.

Bu yasanın ana hedeflerinden biri, devrimci örgütlerin legal propaganda ve örgütlenme olanaklarını tümüyle ortadan kaldırmaktır. Bu komünistlerin önüne bazı yeni görevler koyuyor. Legal alanda kazanılmış mevzileri korumak ve savunmak göreviyle birlikte, esas olarak illegal çalışmanın, propaganda ve örgütlenmenin yöntemlerinde hızla yetkinleşmek...

Örgütümüz önemi giderek artan bu görevin öteden beri bilincindedir. Bunu her dönem için stratejik önemde bir görev olarak algılamıştır. Geleneksel devrimci hareketin tersine, kolay yoldan güç olma hevesine kapılmaması, illegal örgütlenmedeki ısrarı da bunun ifadesidir.

İllegal propaganda ve örgütlenmeyi temel aldıklarını söylemelerine karşın, devrimci grupların hemen tümü kendilerini legal dergi furyasına kaptırıp, illegal ve gizli yayın faaliyetini neredeyse hemen tümüyle tatil ettiler. Örgütümüz illegal bir Merkez Yayın Organı ile işe başladı ve bu tutumundan da hiç bir zaman ödün vermedi. Bu örgütümüzün bir üstünlüğüdür.

Yeni bir döneme girilirken bu üstünlük, örgütümüz için önemli bir avantaj olacaktır. Her koşul altında illegal bir MYO ile yolunu yürümekte zorlanmayacaktır. Bu konuda deneyimlidir.

Ancak yeni dönemde bizden istenen yalnızca bu değildir. Öncelikle Merkez Yayın Organımızı hem içerik hem biçim açısından daha düzeyli bir yayın haline getirmek gibi önemli bir görev var önümüzde.

Önemli ve bir o denli de zorlu bir başka görevimiz daha olacak. Sermaye iktidarı yeni terör yasası ile işçi ve emekçi yığınların zaten oldukça sınırlı olan siyasal gerçekleri öğrenme haklarını iyice kullanılmaz hale getiriyor. Daha doğrusu fiilen ortadan kaldırıyor. Komünist yeraltı basınının ve gizli basılıp/dağıtılan komünist yayınların önemi artacaktır. İşçiler, emekçiler ve devrimci militanlar gerçekleri illegal komünist yayınlardan öğrenmek isteyeceklerdir. Komünist ve devrimci yayınlara dönük artan bir ilgiye sahip olacaklardır. Yayınlarımızı arayacak, bulmak için çaba gösterenler çıkacaktır. Bugüne dek yayınlarımızı alıp da iyi birer okuyucu olmayanlar birden bire iyi birer okuyucu kesilecektir. MYO ile bağ kurmak isteyecek, ona maddi destek sunmaya kalkacaklardır... Çevresine bu yayınların ulaşıp ulaşmadığını soracak, ulaşmamışsa ulaştıracak, onlara da okutacaktır. Bugüne kadar daha çok propagandacı yönü ile kendisini duyuran MYO'muz oldukça etkin bir örgütçü kesilecektir. Örgütçüler yetiştirecektir... Öte yandan ise; o güne dek legal basını okumak ve onunla bağ kurmakla yetinen, illegal yayınlardan uzak duran, demek oluyor ki illegal bağ/ ve örgütlerden kaçan bir çok öncü işçi, zorunluluğun bilincine varacak, illegale / özgürlüğe yönelecektir.

Tüm bunlar, yeni dönemde, yalnızca illegal çalışma ve örgütlenmenin artan önemine, onu daha bir sağlamlaştırma görevine işaret etmiyor. Bu tür çalışma ve örgütlenmenin araçlarının artacak olan önemini, dahası bu araçların çok daha etkin, çok daha yaygın kullanılması görevini de önümüze koymaktadır.

Gelişmenin seyrini bilerek şimdiden bu görevin gereklerine uygun hazırlıklar yapmalıyız. Vakit geçirmeksizin birden çok baskı üssü örgütlemeliyiz. Her hücre ya da komitemiz baskı işini kendisi yapar hale gelmelidir.

Hızla semt ve fabrika önlerinde militan yayınlarımızı dağıtan gruplar kurmalıyız. Onları profesyonelce eğitmeli ve örgütlemeliyiz. Bir dağıtım ağımız olmalı ve dağıtım ağı örgütün denetiminde uzmanlaşıp / ustalıkla yayınlarımızın / bildirilerimizin yaygın dağıtımını yapan özel bir aygıt olarak düşünülmelidir. Bu dönemde daha yaygın bir dağıtım için böylesi bir aygıta çok büyük gereksinmemiz olacaktır. Önümüzdeki dönemde illegal araç ve yöntemlerin önemi her açıdan artacaktır. Buna şimdiden ve daha sıkı hazırlanmalıyız. Özgürlüğümüzü rastlantılara ve olayların seyri üzerine aptalca bir iyimserliğe bırakamayız.

"Refah" öldü, sınıf barışı can çekişiyor

Avrupa'da işçi eylemleri dalgası

Bir kaç yıldır Avrupa'da hakkında epeyce gürültü koparılan, kıta halklarının geleceğinin ve mutluluğunun teminatı olarak sunulan Maastrich Antlaşması, 1 Kasım '93 günü büyük bir ilgisizlik içinde yürürlüğe girdi. Tam da aynı zaman dilimi içinde Avrupa'nın değişik ülkelerinde işçi sınıfının ruh halini yansıtan eylemlere tanık olundu.

Fransa'da havayolları çalışanlarının başlattıkları militan grev hareketinin ardından İtalya'da 250 bin kişi sokaklara döküldü. Almanya'da 120 bin inşaat işçisi başkent Bonn'da yaptıkları dev gösteriyle bu sektörde uygulanan politikayı protesto ettiler. Portekiz ve Avusturya'da havayolları personeli Fransa'dakine benzer bir eylemlilik ortaya koydular; havayolları trafiğini felce uğrattılar. Belçika'da 50 bin işçi Brüksel sokaklarında hükümetin önerdiği "sosyal paktı" kınamakla yetinmeyip kapitalist düzenin kendisini hedef alan sloganlar haykırdı.

Burjuva medyanın hemen "Avrupa'da sosyal çalkantı" olarak nitelendirmek zorunda kaldığı bu gösteri ve grev dalgası, özünde Avrupa'da artık bıçağın kemiğe dayanmaya başladığının bir ilk işaretidir. Yakın gelecekte yaşanılması kaçınılmaz çetin mücadelelerin ön habercisidir.

Avrupa gibi kapitalizmin çelişkilerinin en yoğun bir biçimde yaşandığı bir coğrafyada, işçi sınıfının ara sıra bazı eylemlerde bulunması alışılmış bir gelenektir. Son yirmi yılda bunun sayısız örneğine tanık olunmuştur. Ama birbirini karşılıklı etkileyerek ve teşvik ederek patlak veren bir işçi eylemliliğine uzun yıllardır pek tanık olunmadı. Portekiz havayolları emekçileri eylemlerine Fransızların uyguladıkları yöntemleri kullanarak başladılar. Değişik ülkelerin proleterleri artık birbirlerinden anında öğreniyorlar.

Tekeller birbirleriyle rekabet etmekte, pazar kapmakta, birbirlerini yutmakta ve kar hadlerini artırmak için kıyasıya bir mücadele yürütmektedirler. Bu rekabette üstünlük elde etmek ve yaşanan bunalımı atlatmak için işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıyorlar. İşçilerin çalışma koşullarını ağırlaştırıyorlar, ücretlerini donduruyorlar ya da azaltıyorlar, geçmiş kazanımlarını tırpanlıyor ve giderek yaygın bir biçimde çalışanların işine topluca son veriyorlar.

Büyük bir hızla ilerleyen topyekün bir saldırı sözkonusu. Saldırı geçmişte olduğu gibi salt işgücü sömürüsünün oranını yükseltmekle sınırlı kalmıyor, milyonlarca insan üretimin ve sosyal yaşamın dışına itiliyor. Yani emek dünyası gittikçe sadeleşen ve berraklaşan bir ikilemle karşı karşıya kalıyor. Ya mücadele etmek, gidişata dur demek ya da giderek katmerleşecek bir sefaleti kabullenmek.

Bir örnek verecek olursak, Belçika hükümeti gelecek üç yılı kapsayan ve maaşların dondurulmasını, erken emeklilik ödeneklerinin kaldırılması-

Fransa'da öğrenci hareketi

Fransa'da bir alışkanlığa dönüşmüştür; her yıl okulların, özellikle de üniversitelerin açılmasıyla birlikte öğrenci hareketinde bir canlılık görülür, mini krizler yaşanır. Arasıra, '86'da'de liselilerin başlattıkları öğrenci hareketi türünden, ülkede politik bir kriz yaratacak boyutlar kazanır. Hatta arada Avrupa'nın diğer ülkelerine sıçrar.

Bu yıl da benzer bir hareketin ön belirtileri, taşra üniversitelerinde belirmeye başladı. Geçmişin deneyimlerini dikkate alan hükümet, öğrenci hareketini yatıştırmak için yavaş yavaş geri adım atmaya başladı. Fakat öğretmen ve bina eksikliği konusunda öğrenciler taleplerinde direnmeye devam ediyorlar. Savunma Bakanlığının hazırladığı silahlanma programı için 574 milyar franklık bir bütçe ayırabilen Fransa'nın bazı kentlerinde, öğrenciler sinema salonlarında ders izlemek durumunda kalıyorlar.

Taşra üniversitelerinde başlayan öğrenci hareketi gittikçe yayılıyor ve Paris'e yaklaşıyor. Fransa'da bugün, biçimde karamsar ama özünde gergin bir sosyal ortam var. Bu ortamda öğrenci hareketi, hava yolları çalışanlarının görkemli grevinden sonra Balladur hükümeti için ikinci sınav olma tehlikesini taşıyor. Eğer öğrenci hareketi orta ölçekli bir genel eylem boyutları kazanırsa, ülkede bugün kolayca gözlemlenebilen sosyal mücadele dinamiklerine belli bir ivme kazandırabilir.

nı, hafta sonu tatilinin işgününe dönüştürülmesini öngören ve "sosyal pakt" olarak adlandırılan bir ekonomik plan hazırladı.

Ekonomiyi esenliğe çıkarma, Belçika'ya rekabet gücü kazandırma gerekçesiyle sunulan bu tedbirlerin benzerleri tüm öteki ileri kapitalist ülkelerde aynı isimler altında günübirlik uygulanıyorlar. Eskiden işletmeler bir kaç yılda bir üretimi rasyonalleştirme planı sunarlardı. Şimdi ise yılda bir kaç defa aynı yönteme başvuruluyor ve her defasında binlerce işçinin işine son veriliyor.

Dolayısıyla bu koşullarda işçi sınıfının eylemliliği farklı bir anlam kazanıyor. Fakat kuşkusuz bu eylemlilik henüz istenen ve beklenen bir düzeyde kendisini ifade etmiyor.

Belli bir alım gücüne sahip, geri kalmış ülke işçi sınıflarına göre konfora ve rahata alışık ileri kapitalist ülkeler işçi sınıfları, '70'li yılların ortalarından bu yana, aşamalı bir tarzda, kemer sıkma politikalarına kısmen alıştırıldılar. Fakat burjuvazinin bugün başlattığı saldırı, işçi sınıfının mevcut haklarını ve geçmiş kazanımlarını tırpanladığı gibi, geleceğini de işsizlik ve sefalete ipotek ediyor.

İleri kapitalist ülkelerde burjuvazi, kendi işçi sınıflarını geri kalmış ülkelerin işçi sınıflarıyla yarıştırma ortamı hazırlıyor. Geri kalmış ülkelerle ticari rekabette bulunmanın imkansız olduğu ve bunun temel nedeninin ise, Avrupa'daki işgücüne ödenen yüksek ücret olduğu sürekli olarak işleniyor.

Bu bağlamda önemli olan işçi sınıfının ruh halidir, mücadele isteği ve kararlılığıdır. Avrupa işçilerinin militan ruh halinden sözetmek için henüz erken. Ne var ki, taşma seviyesine gelmiş bir hoşnutsuzluk olduğu da artık bir gerçektir.

Bu biriken öfke ve hoşnutsuzluğun önünün açılması, eyleme dönüştürülmesi, mücadeleye aktarılması gerekiyor. Ancak Avrupa'nın hiç bir ülkesinde sınıfa politik önderlik yapabilecek etkinlik ve kapasitede devrimci bir sınıf partisinin olmadığı bir olgu. Tekelci düzenin bir parçası olan sendikaların ise en iyimser göz ile bakıldıklarında bile reformizmi aşamadıları da bilinen bir gerçek. Burjuvazinin bu denli rahat hareket etmesinde bunun önemli bir rolü vardır.

Yıllardır burjuvazi borusunu istediği gibi öttürüyordu. Kayda değer bir muhalefetle de karşılaşmıyordu. Doğu Bloku'ndaki çöküşün burjuvaziye sınıfı ve emekçi kitleleri kontrol etmek için sözde yeni argümanlar kazandıracağı sanılıyordu. Kısa süreli bir gürültü ve karmaşadan sonra tam tersi ortaya çıktı; kapitalizm kendi çıkmazı ve çürümüşlüğü ile başbaşa kaldı.

"Düşman" gerekirse yaratılır

Yakın zamana kadar ABD emperyalizminin askeri alandaki stratejik hedefi, büyük ölçekli bir savaş durumunda Sovyetler Birliği'nin askeri gücünü ezmekti. İkinci emperyalist savaştan bu yana, ABD, silah teknolojisini, gerek emperyalist kampta gerekse de Amerikan kamuoyu nezdinde ortak onay bulan bir hedef doğrultusunda, astronomik harcamalarda bulunarak geliştirmişti.

Varşova Paktı ile rekabet ortamında, ulusal gelirin önemli bir oranını temsil eden bu harcamalar için ABD kamuoyunun onayını almak hiç de sorun yaratmadı. ABD toplumunun sağlık, eğitim gibi en temel sorunları tali plana itilerek, kredi muslukları Pentagon'un silahlanma projelerine açık tutuldu.

Ancak, '89 sonbaharından başlayan uluslararası süreç, kısa sürede, ABD'yi askeri alanda ve devletler planında "düşman"sız ve rakipsiz bıraktı. Büyük ölçekli bir savaşa ilişkin stratejik hedefini dayanaksız bıraktı. Bu bağlamda, Kongre'nin bazı üyeleri şahsında, askeri alandaki bazı harcamalarda belli kısıtlamalara gidilmesi gerektiğini öneren cılız sesler uç vermeye başladı. Elverişli uluslararası koşullarda, Kongre saflarında cılız da olsa yükselen bu çatlak seslerin araladığı gedikten geniş kitlelerin aynı doğrultudaki bir talebi yükselseydi, ABD burjuvazisi güç durumda kalabilirdi. Clinton'un devlet başkanlığına seçilmesi objektif olarak böyle bir talebin henüz doğmaya zaman bulamamış dinamiğini kırıcı bir işlev gördü.

Ancak ABD toplumunun dramatik boyutlar kazanmış en temel sorunları dikkate alındığında, salt oyalayıcı önlemlerle sorunun geçiştirilemeyeceği açıktır. ABD burjuvazisinin Pentagon'u silahlandırmaya devam edebilmesi için ona yeni misyonlar keşfetmesi, yeni "düşman"lar yaratması gerekiyordu.

Büyük ölçekli savaş stratejisinin inandırıcılığını tamamen kaybettiği açıktır. ABD halkı bugüne kadar bu tehditle yeterince kandırıldı. ABD emperyalizminin, uluslararası nüfuzunu pekiştirmesi ve Pentagon'la eşgüdümlü hareket eden Amerikan

silah tekellerinin pazar taleplerini karşılamayı sürdürmesi gerekiyordu. Bunun için de bir yeni "misyon" bulmak, yoksa da mutlaka yaratmak zorunda.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte ABD emperyalizminin geliştirdiği yeni strateji orta ölçekli savaşlar stratejisidir. Bunu Haziran '90'da onaylayan ve çerçevesini 2 Ağustos '90 günü (Irak'ın Kuveyt'i işgal ettiği gün) kamuoyuna açıklayan **George Bush**, bu yeni stratejiyi şöyle tanımlamıştı: *"Evrensel bir savaş tehlikesinin ve Avrupa'ya karşı bir tehditin azaldığı bir dünyada, güçlerimizin boyutları giderek bölgesel faktörlere göre uyarlanacaklardır."* Bu stratejinin ilk denemesi Körfez'de Irak'a karşı yapılmıştı.

Dolayısıyla Pentagon'un misyonu eski boyutlarını koruduğu gibi, olanaklarını da orta ölçekli savaş strtejisinin karmaşık verilerine uygun tarzda geliştirmek durumundadır. Yani askeri harcamalarda herhangi bir kısıtlama sözkonusu değildir. Tam tersine dünyanın dört bir köşesine müdahale etme olanaklarını geliştirmek zorundadır.

ABD Savunma Bakanı **Les Aspin**, 1 Eylül '93 günü yaptığı bir açıklamada, ABD silahlı kuvvetlerinin yeni koşullara uyarlanmasını şöyle tanımlıyor: *"Bu yeni çağda Amerikalıları korumak için en ileri teknoloji ile donanmış, seyyar, diri ve hazır bir güç"* oluşturma sözkonusudur.

Aynı gün, silah tekelleriyle olan yakın ilişkileri ile tanınan ve ABD'nin yeni askeri stratejisinin saptanmasında önemli bir rol oynayan eski Genel Kurmay Başkanı General **Colin Powel**, konu ile ilgili görüşünü şöyle özetledi: *"Sovyet İmparatorluğunun yerini çok değişik şeyler aldı; bir Irak, bir Kore (kuzey), bölgesel nitelikli daha geniş şeytan ve tehlikeler"* aldı.

ABD emperyalizmi, Kara Kuvvetleri komutanı General **Cari E. Vueno**'nun ağzıyla Nisan '90'da askeri hedeflerine ışık tutan şu değerlendirmeyi yapıyordu: *"Askeri gücün sık sık üçüncü dünya diye tanımlanan ülkelere yayılması endişe vericidir. Üçüncü dünya uluslarından çoğu artık yüksek sayıda tank, ağır top, balistik füze ve kimyasal silahlara sahiptirler. Bu iyi donanmış bir üçüncü dünya ülkesi ordusuyla çatışma ihtimali demektir."*

ABD emperyalizminin sürekli bir düşmana ihtiyacı vardır. Bundan sonra ABD kendi düşmanlarını kendisi tespit etmek gibi bir avantaja da sahiptir. En azından durum şimdilik böyledir. Bu düşmanların listesini Pentagon arasıra yayınlıyor: Irak, İran, Libya, Küba, Kuzey Kore vb.

ABD'nin "düşman"lı olması ona iki alanda çıkar sağlıyor. İlkin bu yolla dünyaya hükmetmenin, uluslararası politik, ticari, askeri ve diplomatik ilişkileri kendi çıkarlarına göre şekillendirmenin, mevcut pazarlarını korumanın, yenilerini elde etmenin olanaklarını elde ediyor. Denetleyebileceği çapta çatışmalar başlatarak askeri teknolojisini deniyor, Amerikan silah tekellerine pazar açıyor.

Diğer taraftan, kendi kamuoyunu "ortak düşman"a karşı seferber ederek, Amerikan toplumunu yönlendirme ve yönetmede önemli olanaklar elde ediyor. Sosyal güvencenin olmadığı, sağlık ve eğitim gibi en temel hizmet sektörlerinin Amerikan toplumunun beklenti ve ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak olduğu bu ülkede, yönetimlerin güçlü bir toplumsal tepki ile karşılaşmamaları ancak bu yolla mümkün olabiliyor.

Bill Clinton, ABD'nin bu yeni stratejik hesapları çerçevesinde hareket ederek, 7 Kasım günü NBC televizyon kanalı aracılığıyla Kuzey Kore'ye ciddi bir tehditte bulundu: *"Kuzey Kore'nin nükleer silahlar imal etmesine müsaade etmeyiz. Bu konuda katı olmamız gerekiyor."* Clinton, sanki Kuzey Kore'nin Güney Kore'ye bir saldırı hazırlığı varmış gibi, *"Onlar iyi biliyorlardır ki Güney Kore'ye yöneltilmiş herhangi bir saldırı ABD'ye karşı bir saldırı sayılacaktır."*

ABD emperyalizminin Kuzey Kore'ye karşı tehditler savurma, provakasyonlar yaratma ihtiyacı duyması, elbette salt Güney Koe ile olan köle-efendi ilişkisi ile açıklanamaz. Aynı şekilde, Somali'de general **Aidid**'i kovalamak, Mogadişu sokaklarında kadın ve çocuk katletmek, Haiti'de general **Cedras**'a meydan okumak, adayı abluka altına almak, Birleşmiş Milletler örgütünü seferber etmek, gözdağı vermek, sonuçta dünyanın bu en yoksul halkları ile boy ölçüşmeye kalkışmak, yalnızca silah tekellerinin taleplerini karşılamak ve iç politikada avantajlar elde etmek ile açıklanacak maceralar değildir. Asıl olarak onun uluslararası politika alanında sürekli "düşman"a ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç şimdilik böyle karşılanıyor ve bununla dünya jandarmalığına devam ediliyor.

Cem KAYNAK

Okurlardan / Yoldaşlardan...

23 Ekim İzmir mitingi

İzmir'de, çeşitli kitle örgütlerinin içinde yer aldığı "Faşizme Karşı Birlik Platformu" oluşturuldu. Bu platform 23 Ekim'de „Faşizmin Ekonomik ve Siyasi Saldırılarına Karşı Birlik" mitingi düzenledi. Mitinge çağrı metnine bakıldığında, onlarca kitle örgütünden oluştuğu söylenen bu platformun oraya taşıdığı kitle yalnızca üçyüz kişi civarındaydı. Çok sıkı önlemlerin alındığı miting alanında kişi başına iki polis düşüyordu. Alandaki evler önceden TC bayraklarıyla donatılmıştı. Devletin bu kadar güç seferber etmesinin iki nedeni olmalıydı. Birincisi, katılan kitleye gözdağı vermek; ikincisi, katılımın yüksek olacağı beklentisi. Mitingin İzmir'in ücra semtlerinden biri olan Gaziemir'de yapılması ve propaganda çalışmasının yetersizliği bir etken olsa bile, katılımın azlığı bununla izah edilemez. Bizce asıl neden sol hareketin içinde bulunduğu bunalımdır. Açlık, işsizlik, terör üzerine kurulmuş konuşmalar kitleyi etkilemek bir yana daha çok tepkilere neden oldu. Üç saat olarak düşünülen miting, ancak bir saat sürdü. Mitinge "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecektir!" pankartıyla katıldık. Sosyalist içerikli sloganlarla mitinge rengini veren reformizmin etkisini kırmaya çalıştık. Miting küçük-burjuva devrimciliğinin çapsızlığını ortaya koymakla birlikte, Ekimci komünistleri büyük görevlerin beklediğini bir kez daha göstermiştir.

Dilar-Fuat/İzmir

Porland'da direniş

Direnişlerinin 35. gününde Porland Persolen işçilerini bir grup arkadaşla ziyaret ettik. Direnişi yerinde görmek ve yapabileceklerimizi tartışmak istedik. Direniş önce 2, ardından 7 işçinin işten atılmasıyla başlamış. İşçiler, 2 arkadaşlarının yeniden işe alınması, servis hakkının verilmesi, bordrolu maaş gibi taleplerini işverene iletmişler. İşveren de 7 işçi daha tespit ederek işten atmış. İşçiler toplam 9 arkadaşın yeniden işe dönmesi ve öteki taleplerle direnişe geçmişler.

Ziyaretimizde direnişle dayanışmayı soruyoruz. *„Çevre fabrikalardan destek zayıf. Çevre fabrikaların işçileri, servisleri buradan gelip geçiyor, ama el sıkmaya bile gelmiyorlar"* diyerek sitem ediyorlar. Kısmi bir destek çevre belediye işçilerinden ve Gebze Sendikalar Birliği'nden geliyor. Maddi sıkıntı içindeler. Direniş yerleri olan fabrikaya bile düzenli gelip kalamıyorlar. Diğer bir önemli nokta, fabrikadaki tüm işçiler direnişe katılmamışlar. Alınan yeni işçilerle %25'lik bir üretim sürüyor. Direnişçi işçiler Gebze Sendikalar Birliği desteğinde gece yapacaklarını söylüyor. Katılacağımızı söyleyip, EKİM-Bölge Örgütü adına bir mesajı ileterek ayrıldık.

A. Fatih/İstanbul

Dayanışma gecesindeydik

Porland-Betasan işçilerinin 40.gününü dolduran direnişlerini sürdürme kararlılıkları Gebze'deki gecede de ortaya kondu. Geceyi „Gebze Sendikalar Birliği" düzenlemişti. Katılım 900-1000 civarındaydı. Çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu gecede, dayanışma maksadıyla gelenler kitlenin 1/3'ini oluşturuyordu. Bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan gece "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganının atılmasıyla canlandı. „Partili Mücadeleye Doğru" ve „Genel Grev-Genel Direniş Komiteleri İçin İleri" başlıklı illegal broşürlerimizi işçilere dağıttık. Broşürler büyük bir ilgiyle karşılandı. Kürtçe ve Türkçe söylenen türkülerle coşkulu bir gece yaşandı."İşçiler kardeş, patronlar kalleş!", „Porland-Betasan işçileri yalnız değildir!", „İşçiler elele genel greve!" vb. sloganların haykırılmasıyla geceye politik bir hava hakim oldu. Çekilen halaylarla gece sona erdi.

Haluk/İstanbul

İlk eylem heyecanı

Ekim ayında iki sevinci birden yaşadım. Birincisi EKİM'in 6. yaşına basması, ikincisi ilk defa pratik faaliyete katılmam oldu. İkincisi hakkında duygu ve düşüncelerimi yazmak istiyorum

Pratiğe çıkacağım bir kaç gün önceden söylenmişti. Bugünü adeta iple çekiyordum. Çünkü benim ilk sınavımdı ve bu sınavda başarılı olacağımdan emindim.Otururken, yürürken, uyurken aklımda tek bir şey vardı, pratik faaliyetimdi. Kafama öylesine yerleşmişti. Ve o gün geldi. Aylardır istediğimi nihayet bugün gerçekleştirebilecektim.

Önceden belirlediğimiz yerde B yoldaşla buluştuk. B yoldaş benden tecrübeliydi. Her ikimiz da oldukça soğukkanlı idik. Malzemelerimiz de azdı. İşimizi çabucak bitirdik. Sonuçta yüreğim kabarmış, bir şeyler başarmıştım. Böyle bir işe çıkartıldığımdan dolayı onur duyuyordum. Bu devrimci duyguyu B yoldaşla paylaşıyorduk. Ona çok kolay olduğunu söyleyip duruyordum. Aylardır kendimde bir boşluk, bir eksiklik hissediyordum. İlk pratiğim bu düşünceleri tamamen giderdi.

Polen/Adana

Daha ileri adımlar atmalıyız

Girdiğimiz yedinci mücadele yılı görev ve sorumluluklarımızı bize bir kez daha hatırlattı. Bugün işçi sınıfı ve Kürt halkının gelişen mücadelesi ve düzenin açmazları ile Türkiye kaynayan bir kazan durumuna gelmiştir. Bu koşullarda biz Ekimci komünistlere düşen daha ileri adımlar atmak, faaliyetimizi daha ileri bir noktaya götürmektir. Örgütlenme faaliyetimize daha bir hız kazandırmalı, yeni ilişkiler yaratmalı, yeni yoldaşlar kazanmalıyız. Kurduğumuz ilişkileri en iyi biçimde değerlendirmeli, onları eğitmeliyiz. Bu noktada düştüğümüz ve dersler çıkarmamız gereken bazı hatalar var. Kazandığımız insanlarla yeterince ilgilenmiyoruz. Bu yüzden ilişkiler belli bir düzeye geldikten sonra soğumaya ve giderek kopma noktasına varıyor. Bu bazen kendi yoldaşlarımız arasında dahi yaşanabiliyor. Bunun en önemli nedeni ilişkilerin politikleşememesidir. Zamanımızı iyi bir biçimde kullanmalı, özellikle sempatizanlarla ilgilenmeye, onları eğitmeye zaman ayırmalıyız. Özellikle düzenin yoz, apolitik gençlik yaratma çabaları düşünüldüğünde, bu büyük bir önem taşımaktadır.

Deniz DİRENÇ/Adana

Düzenin sosyal-demokrat uşakları

Burjuva diktatörlüğünün bütün uygulamalarını benimseyip sadece düzeni orasından burasından sözde reforme etmeye çalışan burjuva solculuğu, bugüne kadar işçilere ve kent yoksullarına pahalılık ve polis dayağı, Kürt halkına ise kan ve zulümden başka bir şey vermedi. Sivas'ta, İstanbul'da, İSKİ'de, Kürdistan'da ve bütün Türkiye'de iktidarsızlığıyla eriyip gitti.

Karayalçın sonun başlangıcı değil, kendisidir. Koalisyonu sürdüren SHP bu düzenden yana olanlar için yalnızca kitleleri oyalayacak oyuncaklardan biridir. Bu oyuncak bozulunca atılır ve yenisi alınır. Yenisi ise hazırdır: CHP! Yeter ki işçiler ve emekçiler bu soytarılar gösterisini izlemeye devam etsinler.

SHP ve diğer burjuva "solcu"su partiler işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ayaklarındaki prangalardır. Bu satılık ve rüşvetçi devlet ve düzen ajanlarının ilgilendikleri tek şey yalnızca kendi çıkarlarıdır. Kürt milletvekilinin cenazesinde polis insanları ayaklarının altında ezerken, onlar kulis ve menfaat peşindeydiler. Rüşvet ve delege satın almakla uğraşıyorlardı.

"Sosyal-demokrat" afyon halk üzerindeki etkisini gün geçtikçe yitiriyor. Bütün burjuva partiler kararsız seçmenlerle karşı karşıya gelecekler. Siyasetin burjuva "sol" ayağını kırmak, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere sosyal-demokrasinin içyüzünü göstermek boynumuzun borcudur.

A. Y. /Ankara

Okurlardan / Yoldaşlardan...

9 Kasım 1918
Alman Devriminin Doğumu

Ernst Thälmann

"4,5 senelik savaş yılları, SPD'nin utanmazca yürüttüğü sosyal-yurtseverlik propagandası yüzünden kitlelerin emperyalist generaller için bir top yemi olarak kullanıldığı yıllar olmuştur. Aynı zamanda bu yıllar, Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Leo Jogiche ve Franz Mehring'in önderliği altındaki yalnızca küçük bir çekirdeğin Almanya'da sosyalizmin, devrimci sınıf savaşımının bayrağını yüksekte tuttuğu, yorulmaksızın kitleler arasında proleter devrim için, emperyalist savaşın devrimci bir şekilde sona erdirilmesi için mücadele ettiği yıllardır.

"Bu 4,5 savaş yılı ayrıca, 4 Ağustos 1914'te SPD'nin Wilhem-emperyalizminin kampına alçakça geçmesinden sonra Alman işçi sınıfının devrimci savaşımının ilk kıvılcımının tekrar parladığı bir dönemdir: Karl Liebknecht'in Berlin'de savaşa ve hükümete karşı gösteri yaptığı ve bu nedenle yıllarca alıkonmak üzere hapse atıldığı 1 Mayıs 1916; büyük Ekim Devriminin etkisiyle Almanya ve Avusturya'da cephane işçilerinin grevinin başladığı, Berlin'de Wedding ve Moabit bölgelerinde kitlesel gösterilerin yapıldığı, bunu polisle proleterlerin ilk sokak çatışmalarının izlediği, tramvayların devrildiği ve devrim ateşinin yalnızca Ebert ve Konsorsiyom'un alçakça ihaneti yüzünden güçlükle bastırılabildiği Ocak 1918.

"Ama Kasım 1918'de artık 4,5 yıl boyunca aldatılan, eziyet edilen kitleleri hiçbir şey durduramazdı. Ayaklanma Kiel'de başladı. Kasımın ilk günlerindeki denizcilerin ayaklanması, başlama işaretiydi. Henüz daha tam anlayamadan, şaşkın ve bilinçli bir hedefe yönelmeden, denizciler iktidarı ellerine geçirdiler ve kızıl bayrağı göndere çektiler. Bunu Hamburg ve Münih izledi. Özellikle Hamburg'da bu hareket ilk gününden itibaren proleter bir karakter taşıyordu...

"9 Kasım'da bunu Berlin izledi. ... Karl Liebknecht'in başını çektiği Spartaküs Birliği'nin önderliğindeki işçiler kışlalara saldırarak, askerlerin silahlarına elkoyup, onlarla kardeş oldular. Sarayda, mecliste ve Berlin semalarında kızıl bayraklar dalgalanıyordu..."

"Durum nasıldı? Dünya proletaryasının önderi Lenin'in belirttiği, proleter hakimiyetin kurulması için gerekli şartlara uygun olarak proleter devrimin başarıya ulaşması için objektif şartlar mevcuttu. Hakim sınıflar ve onların devlet cihazı, dünya savaşının askeri yenilgisi sonucu yıpranmıştı. Onların iktidar araçları kullanılmaz hale gelmişti. Asker ve polis devrime karşı

(Devamı s.7'de)